

HAAMER

JAANUAR-VEBRUAR 2020

Koolileht valmib G. 3 koolilehe kursusetööna

Mehis Merilaine aasta spordisõbralikuma õpetaja tiitli omandamisest: “See oli nagu ilus unenägu”

(Pärnu Postimees)

Eesti koolispordi liit tunnustas sel aastal meie kooli kehalise kasvatuse õpetajat Mehis Merilaist, kes sai aasta spordisõbralikuma õpetaja tiitli.

Uurisin Merilaise õpilastelt, milline on ta õpetajana ning millised näevad välja tema tunnid. “Mehis kehalise kasvatuse õpetajana on konkreetne ega kannata laiskust. Ta oskab hästi juhendada, et me harjutusi paremini ning korrektselt sooritaks,” kirjeldab Aaron Eljas.

Andre Liin kirjeldas Mehist aga jõulise kehaehituse, korraliku distsipliini ning üle Eesti leviva valju häälega mehena, kes on parasjagu oma parimates aastates. “Parim osa tema juures on see, et ta võtab õpilast täpselt sellisena, nagu õpilane on. Kui õpilane on sõbralik ja seltsiv, siis vastab Mehis samaga,” kirjeldab Liin. “Tema tundides pole looderdamist või anumist, et saaks palli mängida. Tunnid on mitmekülgsed ning õpetajal on alati välja mõeldud tunnikava, mida järgime. Võin julgelt tunnistada, et just tänu Mehisele olen hakanud väljaspool kooli tegema palju rohkem sporti ning põõran oma tervisele rohkem tähelepanu,” kiidab Liin. Andre rääkis ka oma esmamuljest: “Esimene kord, kui õpetaja Mehist spordihalli koridoris nägin, siis arvasin, et ta kõneleb nii valjult, sest räägib 50m eemal oleva administraatoriga, kuid tegelikult tal ongi nii vali haal.”

Keimo Reimets kirjeldab Mehist kui sõbralikku ning motiveerivat õpetajat: “Ta teeb palju nalja, kuid oskab vajadusel tõsine olla ning ta suhtub alati õpilastesse kui võrdsetesse ning täiskasvanutesse.”

Motivaatoriks ning eeskujuks olemine on ilmselgelt iga õpetaja töö, kuid eriti just kehalise kasvatuse õpetaja oma. Tervis on esmatähtis ning seetõttu oli tore kuulda Merko Aasalehe kiidusõnu Mehise kohta: “Ta on suur motiveerija. Ta sisendab meile, et füüsiline liikumine peaks meie elus väga suurt rolli mängima. Ta motiveerib meid kõiki rohkem pingutama nii tunnis kui ka vabal ajal.” Ka Merko meenutas sarnaselt Aaroniga samat intsidenti: “Kõige meeldejäädav tunde oli see, kus õpetaja Mehis pidi mulle olude sunnil panema hüüdnimeks Näpupurustaja. Siinkohal veelkord tuhat vabandust õpetajale.” Mehis on nagu hunt kriimsilm, tal on mitu ametit. Lisaks õpetajatööle on ta ka kohtunik ning aeg-ajalt telekommentaator. Küsisin õpetaja Mehiselt, kuidas on

ta elu peale sellise tiitli omandamist muutunud. “See aeg oli nagu ilus unenägu. Sain samal ajal ka parima kohtuniku auhinna. Sellist tunnustust saab tavainimene vaid korra elus tunda. Nautisin seda hetke, kuid nüüd tuleb tööd edasi teha. Eks elu läheb ikka edasi, kuid tunnustust on ju alati hea saada. Olen korduvalt öelnud, et see tiitel ei tulnud ainult mulle, vaid kogu kooliperele. Kuuldused meie üritustest, eriti Jõuluolümpia, on jõudnud ka väljapoole Pärnumaa piiri. Üksi selliseid üritusi korraldada pole võimalik ning mul on alati kolleegidega vedanud.”

Mehis Merilaine sai peale tiitli omandamist suure meedia tähelepanu osaks, kuid meediaga on ta juba pikalt sina peal olnud. Nimelt helistati talle 10 aastat tagasi Kanal 2-st ning kutsuti spordikommentaatori tööd tegema “Vahel helistatakse siiani ning palutakse appi, teen seda hea meelega.” Ta lisab, et tähelepanu, mis kaasnes spordisõbralikuma õpetaja tiitli omandamisega pani end tähtsana tundma küll: “Kui ERR-i sporditoimetuse Tarmo Tiisler kutsus mind personaalselt kõrvale, et annaksin talle intervjuu, siis tekkis olümpiavõitja tunne. Tavaliselt ju sellise tähelepanu omaks ei saa, järelikult oli ikka midagi korda saadetud.”

Kehalise kasvatuse õpetaja amet algas nõukogudeaegse spordiühingu Noorus esimeheks olemisega, kust koolispordiga tegelemine ka alguse sai. Lisaks luges Merilaine kooliraadios spordi uudiseid, mistõttu pidi kehalise kasvatuse õpetajatega oma kooliajal pidevalt koostööd tegema. “Kui lõpetasin gümnaasiumi, siis kinkisid kehalise kasvatuse õpetajad mulle stopperi, millele oli kirjutatud mu nimi. Ju nad nägid juba siis minus õpetaja potentsiaali.” Otsus tulla õpetajaks meie koolimaja tuli kergelt, sest koolimaja ning kõik õpetajad olid

juba tuttavad. “Tingimused olid küll äärmiselt kehvad, kuid mulle hakkas koolitöö meeldima. Õpetajate pikk suvepuhkus lubas mul tegeleda võrkpalliga ning töömallevatega,” tõdeb Mehis Merilaine. Pikk ootamine hea spordivarustuse ning võimala järele tasus aga ära, sest praegu on tundide andmiseks väga head võimalused.

Täna õpetaja Mehist ning ta õpilasi meiega mõtteid jagamast ning soovime toimetusega õpetajale palju jaksu ning jõudu ka edaspidiseks!

Mirjam Holtsmann

LEHEST

Tihti raagitakse meile, noortele, kui oluline on reisida ning maailma näha, kuid veelgi enam, oluline on hiljem välismaalt tagasi tulla, sest just noored on Eesti tulevik. Miks Eestisse tagasi üldse tulla? Inimeste pärast? Või äkki Eesti ilma? Ei. Ma ei usu, et keegi meist tuleks Eestisse tagasi puhtalt inimeste pärast, veelgi enam ilma.

Häid inimesi leidub ju igal pool ning veebruarikuu sombune ilm ei tõmba ka vahest kedagi tagasi. Äkki oleks Eesti heal järjel olev majandus ning lõputult mitmekülgne ning avar töömaastik piisav põhjus tagasi-tulekuks? Kindlasti oleks, kuid kahjuks on väga paljud Eesti noored hädas oma erialale vastava töökoha leidmisega. Pealegi on ju mujal alati paremad palgad ning suuremad toetused.

Miks siis ikkagi tagasi tulla? Ehk ikkagi inimeste pärast? Rahvas pidi peituma jõud ning kuigi meid on vähe, oleme me korduvalt ajaloos tõestanud, et meis on palju jõudu. Omaette küsimus on, kas me oma jõudu ka otstarbekalt kasutame.

Eesti on väike ja armas koht ning sellega on alati kaasnenud omad plussid ja miinused. Meid on vähe, seega

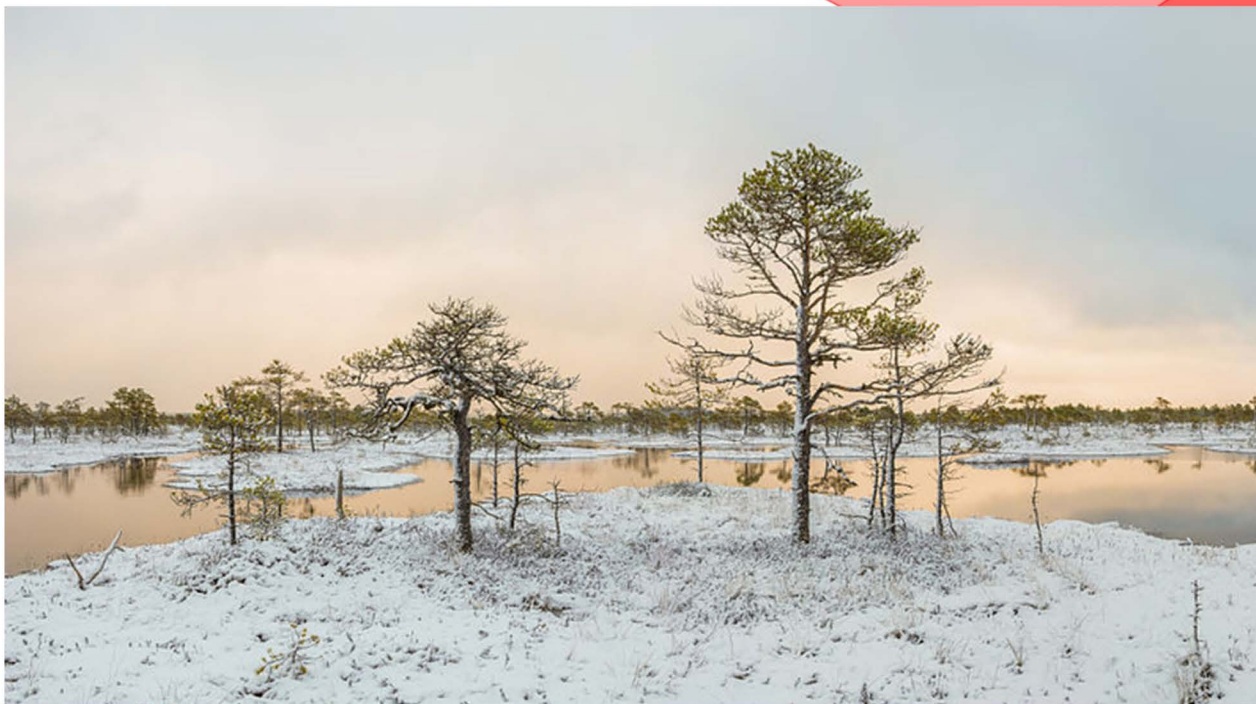
peaksime olema kokkuhoidvad. Eks? Samas laulis juba armastatud Eesti rokkbänd Ruja laulus "Isamaa": "Kõik siin kõiki tunnevad, vastamisi vannuvad." Milleks vastamisi vanduda, kui meid kõigest 1,325 miljonit on? Noored, kes on käinud välismaal, tulevad enamasti tagasi sallivamate ning hoolivamatena. Lisaväärtus on neil ka seetõttu, et nähes välismaal olevaid murepunkte või edusamme, tekib neil tõenäoliselt ideid, kuidas Eestit edaspidi arendada. Seetõttu ongi väga oluline, et need noored, kes lähevad välismaale õppima või tööle, hiljem oma kogemustega ka tagasi tuleks. Tagasi tulevad nad aga siis, kui neid siin ka oodatakse. Selleks, et meie väliseestlased tunneks end oodatuna, peaksime esmalt lõpetama nende mahategemise. Soome Kalevi-pojaks minemine pole patt, täpselt nagu pole patt õppida või minna vabatahtlikuks välismaale. See kogemustepagas, mida need inimesed endale omandavad, on tõenäoliselt suurem kui inimesel, kes on elanud terve elu ainult ühes paigas. Teiseks peaksime olema sallivamad nii vähemuste, väliseestlaste kui ka immigrantide vastu.

Mina arvan, et üks avara silmaringiga tänapäeva noor teab, et inimese väärtus ei põhine ta nahavärvil, orientatsioonil, kehakaalul ega muul sellisel. Inimese väärtus

peitub ta teadmistes, ta südames, oskustes ning paljus muus. Noor, kes on õppinud või töötanud välismaal koos mitmete eri rahvustest inimestega, ei tolereeri suure tõenäosusega diskrimineerimist, ning mõistab selle tõsidust paremini kui noor, kes on elanud ainult Eestis ning näinud ainult Eestit ja selle meediaruumi. Seetõttu ei pane mind imestama, kui lugedes Eesti uudiseid, neil isu Eestisse tagasi tulla üha enam kaob.

Olgem sallivamad, hoolivamad ning märgakem rohkem üksikuid. Me oleme kõik eestlased ning see on meie Eesti. Ma olen enam kui kindel, et mahume kõik oma eripäradega selle riigi pinnale ning ruumi jääb veel ülegi. Ilusat vabariigi aastapäeva!

Mirjam Holtsmann

TOIMETUS

Peatoimetaja: Mirjam Holtsmann

Reporterid: Katariina Peetson, Robin Roosmaa, Kendra Rosen, Cätlin Sutt, Kristina Schleicher, Lisanna Vanamõisa, Britt Rondo

Korrektorid: Ethel Saarnak, Angelika Kurm, Gerlyn Haasma

Arvamustoimetus: Liisi Küünarpuu, Kairi Möttus, Tairi Möttus, Rose Marietta Reber, Sonda Udu

Meelelahutus ja omalooming: Andra Tammekand, Liisa Kalista Sapas

Reklaam: Rebeka Leppsoo

Kujundus: Martin Belan, Katariina Peetson; juhendajad: Kersti Jürgenson (sisu), Marika Ristmäe (kujundus)

KOOLIELU

Tulevikuameti otsinguil ehk muljeid töövarjupäevast

21. novembril toimus üleeestiline töövarjupäev, mille tõttu oli koolinoortel võimalus valitud erialasid uudistamas käia. Ka meie koolist otsustasid mõned õpilased erinevate ametite esindajaid varjutama minna ja olid nõus oma kogemusest pikemalt rääkima.

TARKVARAINSENER

G 3.d klassi õpilane Kaileen Umal käis töövarjuks ettevõttes Prokatu, kus tutvus ühe IT-sektori nõutuima erialaga.

Miks valisid varjutamiseks just selle eriala?

Kuna see tundus huvitav näha, kuidas me tegelikult tehnikata enam hakkama ei saa. Samuti on see järjest nõutum amet tööturul ning seega soovisin sellega lähemalt tutvuda.

Mida huvitavat said selle töö kohta teada?

Tegelikult ootas hullemat, kui see tegelikult oli. Ma sain teada, et paljud asjad toetuvad gümnaasiumi füüsikale ja materjalidele (muidugi mitte kogu osa tööst, aga siiski palju) ja kindlasti ka seda, et sellisel alal töötamiseks peab olema kõrge pingetaluvus, kuna vahepeal tuleb teha ka õõttõdd.

Kas olid ka ise mõnesse tööülesandesse kaasatud? Kui olid, siis millisesse?

Isiklikult mind ülesannete juurde ei lastud, aga mulle tehti laos tuur ja näidati erinevaid aparatuure.

Kas näed ennast tulevikus sellel erialal töötamas?

Ilmselt ise ma selle tööga siiski ei tegeleks, kuid leian et see pole ka täiesti võimatu.

Kui vajalikuks Sa töövarjupäevi pead ja mida see Sulle endale andis?

Ma julgen arvata, et töövarjupäev on tähtis, kuna just see annabki võimaluse paljudel õpilastel näha, kas see eriala, mida nad on kaalunud õppima minna, on just neile. On väga palju erialasid, mis mind on algselt huvitanud, kuid nendes reaalselt süvenema hakates olen mõistnud, et võib-olla see pole ikkagi mulle.

JUMESTAJA-GRIMEERIJ

Regiina Grünbergi, G 3.c klassi õpilase päev möödus asutuses Atelier OÜ, kus tal oli võimalus kõrvalt jälgida küllaltki väljakutseterohkelt ja loomingulisust nõudvat ametit.

Miks valisid varjutamiseks just selle eriala?

Kuna pole otseselt selgeks mõelnud, mida ma tulevikus teha soovin, siis otsustasin, et lähen mõnele tuttavale töövarjuks. Samas on mul endal veidikene huvi jumestuse vastu ning soovisin näha, mida see töö endast täpsemalt kujutab just kõrvaltvaataja rollis, sest kui ise kliendipingis istuda, siis tegelikku ettekujutust ei saa.

Mida huvitavat said selle töö kohta teada?

Põhiline uus teadmine oli see, et ka grimeerijatel on teatud aeg, kui nende tase kehtib ning kui selle

kehtivus lõppeb, siis peab uuesti eksami sooritama, et sama tase säilitada (või siis paremaks areneda). Samuti mõistsin täpsemalt, mis vahe on jumestajal ning grimeerijal ja et tegu pole samade ametitega. Kindlasti on väga vajalikud ka täiendkoolitused, et uusi teadmisi saada. Oluline oleks ka pingetaluvus, sest näiteks kui on lõpetamiste aeg, pidid jumestajate graafikud väga tihedad olema.

Kas olid ka ise mõnesse tööülesandesse kaasatud? Kui olid, siis millisesse?

Ei olnud.

Kas näed ennast tulevikus sellel erialal töötamas?

Võib-olla isegi näeksin, aga samas kaldun arvamata, et mul puudub piisav fantaasia ning oskus, et sellist tööd teha, sest enda näoga töötamine erineb teiste omaga töötamisest.

Kui vajalikuks Sa töövarjupäevi pead ja mida see Sulle endale andis?

Peaaegu töövarjupäeva väga vajalikuks ning just nende jaoks, kes tõesti kasutavadki seda päeva otstarbekalt. See annab võimaluse tutvuda erinevate ametitega ning veidikene ka endas selgusele saada, mida tulevikus teha. Minule andiski mõtteainet, kas see ikkagi on see, mida mina teha tahan ning kui sobilik see töö mulle oleks. Nägin tööd teisest vaatepunktist ja mul oli võimalik sealses keskkonnas viibida. Samuti andis see mulle võimaluse selle töö tegijalt endalt küsimusi küsida ja täpsemalt uurida, mida see amet endast siiski kujutab.

MIKROBIOLOOG

Koolilehe toimetuse liige ja G 3.d klassi õpilane Andra Tammekand käis töövarjuks Pärnu haiglas.

Miks valisid varjutamiseks just selle eriala?

Valisin selle eriala, kuna mulle tundub ülimalt huvitav see maailm, mida silmaga ei näe. Lisaks, kuna olin juba sel ajal mõelnud Tartu Ülikooli minna bioloogiat õppima, siis soovisin saada kindlustunnet, et suudaksin sarnast tööd päevast päeva teha.

Mida huvitavat said selle töö kohta teada?

Üllataval kombel pole töö iseenesest keeruline, kuna abiks on arvutid, aga ilmselgelt on vaja teadmisi. Vahepeal võib töö olla ühekülgne, st nn ühtede samade etappide läbimine, sest proove valmistatakse kogu aeg samamoodi ette, uuritakse kogu aeg samal viisil jne.

Kas olid ka ise mõnesse tööülesandesse kaasatud? Kui olid, siis millisesse?

Ei olnud, kuna mikrobioloogia osakonnas tegeletakse väga konfidentsiaalsete proovidega ning kogemusteta gümnaasiumiõpilasel ei lubata küll midagi katsuda.

Kas näed ennast tulevikus sellel erialal töötamas?

Kindlasti, ainult et küsimuseks jääb, kas töötaksin haiglas või kuskil suuremas firmas.

Kui vajalikuks Sa töövarjupäevi pead ja mida see Sulle endale andis?

Töövarjupäev on väga vajalik, kuna see andis kindlustunde, et olen õigel teel ning motivatsiooni kõrgkoolis edasi õppida.

ÕENDUS

Rave-Ly Ristimägi G 3.b klassist, veetis töövarjupäeva õendus- ja hoolduskeskuses ning tutvus seal õe ametiala puudutavate ülesannetega.

Miks valisid varjutamiseks just selle eriala?

Valik tuli enda huvidest ja tulevikuplaanidest tegeleda pärast gümnaasiumi meditsiini või bioloogiaga.

Mida huvitavat said selle töö kohta teada?

Sain hea ülevaate õe töötegevustest ning protseduuridest, mida tehakse. Sain veel teada, et vahetused on 12- või 24-tunnised.

Kas olid ka ise mõnesse tööülesandesse kaasatud? Kui olid, siis millisesse?

Abistasin õde ravimite jagamisel, olin saatjaks patsiendile palatist söögituppa ja abistasin siirdumisel voodist ratastooli.

Kas näed ennast tulevikus sellel erialal töötamas?

Jah, meditsiinalased ametid on meil juba peres ning kõrvalt vaadates see on see, millega ka mina tegeleda tahaksin.

Kui vajalikuks Sa töövarjupäevi pead ja mida see Sulle endale andis?

Arvan, et töövarjupäeval on õpilastel väga hea võimalus saada killuke aimu, kuidas nende tulevikuamet välja näeb ning saada ka tulevikuplaanides rohkem selgust.

Kendra Rosen

Tudengivarjupäev Tallinna Ülikoolis

Meie koolis on igal 12. klassis õppival õpilasel võimalus käia tudengivarjuks ja tutvuda erinevate erialadega ja ülikoolidega, sest nii ülikoolile, kuhu edasi õppima minna kui ka erialasid, mida õppida on tohutult palju. Mina käisin 18.11.2019 Tallinna Ülikooli korraldataval tudengivarjunädalal pedagoogikaerialal.

Nädal enne tudengivarjunädalat võttis minule määratud pedagoogika õpilane Ellinor minuga ühendust, et selgitada, millal meile mõlemale sobiks kohtuda ja ülikoolis päev koos veeta. Kuna enamjaolt ei toimu ülikoolis tundeid ja loenguid iga päev, siis oli mul valida kolme päeva vahel (esmaspäev, teisipäev, kolmapäev) ning kuna esmaspäev oli kõige tihedam, valisime selle päeva.

Päev algas kell 9.00. Esimene tund oli matemaatika, kust varem ära pidime minema, sest tähtsam, lektor Triin Ulla loeng "Õpilase toetamine koolikeskkonnas" algas 10.15. Loeng kestis 3,5 tundi ja see kõitis tõeliselt. Ma ei olnud kordagi selles loengus telefoni taga. Tänapäeval näitab ju see midagi. Loengus saime läbi teha erinevaid mänge, mida teha erinevas vanuseastmes lastega lasteaiast gümnaasiumini. Alati

räägitakse, et aine on põnev, kui õpetaja suudab ainele teistmoodi läheneda, mitte õpetada nii, nagu on nagu õpikus kirjas. Nii oli ka selle lektoriga. Ta rääkis juba nii põnevalt, et patt oleks olnud passida loengu ajal telefonis. See loeng jättis mulle ainult positiivseid emotsioone ja samal kursusel õppiv sõbranna ning ka minu tudeng ise ütles, et seekord polnud ta loeng üldse nii põnev kui tavaliselt. Ma ei suuda oodata, et ise tema loengutes pidevalt käima saaks hakata.

Väga huvitav oli kõrvalt jälgida ka seda, kui palju erinevad gümnaasium ja ülikool teineteisest. Kui väga paljud gümnaasiumi õpilased käivad koolis sellepärast, et ema käsib, siis ülikoolis on vastupidi. Seal käiakse sellepärast, et saada kõrgharidus ning selles valdkonnas soovatakse ka ennast näha tulevikus töötamas. Samuti oli teistmoodi see, et üliõpilased ei teinud märkmeid vihikusse / paberile, vaid arvutitesse. Oli ainult üks erand, kes kirjutas vihikusse, aga ma mõistan, miks valisid kõik teised arvuti: lektorid räägivad väga kiiresti ning käsitsi kirjutamine võtaks palju kauem aega kui arvutisse toksimine.

Peale 3,5-tunnist loengut näitas tudeng Ellinor mulle

tervet ülikooli. Tallinna Ülikoolil on neli erinevat hoonet ja igas hoones õpitakse erinevat eriala. Lisaks sellele sain teada, et igal erialal on oma üliõpilaskond. Ellinor ise on Tallinna Ülikooli haridusteaduste instituudi üliõpilasnõukogu KÜN juhatusel liige kultuurivaldkonnas, aga näiteks Balti filmi, meedia, kunstide ja kommunikatsiooni instituudi üliõpilasnõukogu nimi on Meedium.

Mina soovitan järgmistel 12. klassi õpilastel kindlasti osa võtta tudengivarjunädalast, kas või selle eesmärgiga, et oleks kindel erialavalikus: selline võimalus hea neile, kes ei oska erinevate erialade vahel valida. Tudengivarjunädal toimub tavaliselt kaks korda aastas: sügisel ja kevadel.

Britt Rondo

Töövarjuks sisearhitektile

Levinud on arusaam, et sisearhitekti töö moodustub enamasti mööbliesemete ja värvitoonide valimisest, kuid tegelikult on see amet väga mitmekülgne. Ainuüksi roosa diivanipadja siniste kardinatega kokkusobitamist jääb väheks. Lisaks nõndanimetatud heale maitsele ja moetaajule on vaja veel näiteks arvutamise- ja joonestamisoskust. Sellest ametist sain ma nii mõndagi teada 22. novembril 2019, kui varjutasin sisearhitekt Tiina Kesküla.

Meie päev algas erinevate sisustussalongide külastamisega. Käisime valimas sanitaartehnikat ja keraamilisi plaate ning viskasime ka erinevatele tapeetidele pilgu peale. Peale salongide külastusi mõistsin, et ruumikujundus on äärmiselt ilus ala. Lisaks materjalide valimisele käisime ka kliendiga kohtumas, mis oli samuti põnev protsess. Selle kohtumise ajal sain ma aru, et sisearhitektil on lisaks heale suhtlemisoskusele vaja oskust inimesi lugeda ning mõista.

Arvan, et see päev tuleb mulle igal juhul kasuks ameti valimisel. Olin küll varem lugenud ülikoolide kodulehtedelt erialatutvustusi, kuid enne töövarjupäeva polnud ma sugugi kindel, kas selline ala ikka on minu jaoks. Juba see üks päevake Tiina Kesküla kõrval aitas mul näha sisearhitekti tööga kaasas käivaid aspekte, millest mul muidu poleks aimugi olnud.

Marlen Kokla

Kaassõnade uurimisest

Ann Veismann on uurinud seda, kuidas kasutatakse kehaosadest saadud kaassõnu. Tavalisele keeleõppijale nii tüütu teema võib keelt lähemalt uurides osutada väga põnevaks. Võimalus teaduslikult seletada, miks mõne kaassõnaga just kõiki talle omaseid suhteid saab väljendada, on andnud ka esimesi keeleõppematerjalides kasutatavaid tulemusi. Kuna lisaks ruumile ja ajale võib üks ja seesama kaassõna väljendada veel väga mitmesuguseid suhteid, tekib küsi-

mus, kas tegemist on üldse mitmetähenduslikkusega või võiks nii erineva tähendusega sõnu lugeda homonüümideks ehk juhuslikult sama vormi ja kõlaga sõnadeks (nt *temperatuur tõuseb üle nulli, laager toimub üle aasta ja üle kooli kõige vapram tüdruk*). Kõik need tähendused ühel sõnal ei ole juhuslikud ning ühe sõna kõikide tähenduste vahel on võimalik kindlaks teha süstemaatilisi seoseid, mis toetuvad inimese üldistele mõttemallidele. Tihti esitatakse sellised

ühe sõna tähenduste seosed võrgustikumudeli kaudu. Ann Veismanni artikkel "Kaassõnade uurimisest" http://www.emakeeleselts.ee/omakeel/2011_1/OK_2011-1_01.pdf) oli väga põnev lugemine, kuna igapäevaselt ei loe selliseid tekste, ega süvene keeleteadusesse nii põhjalikult.

Hanna-Ly Aleksandrov

Suulise suhtluse töötuba

Nimelt on Tartu Ülikooli suulise eesti keele korpust kogutud juba 1997. aastast. Materjali on saadud nii mitmetest suhtlussituatsioonidest kui suhtlusvõrkondadest ning jälgitud on erineva sotsiaalse taustaga inimeste keelekasutust. Näiteks on korpusse salvestatud 3900 vestlust ja lüüritatud 2300 vestlust. Uuritud on nii argist kui ka avalikku suhtlust, vahetut vestlust, telefoni- ja meediasuhtlust ning dialooge ja mõningal määral ka monolooge. Suulise kõne uurimise kasu avaldub näiteks keeleõppes; arvutiprogrammides, mis suhtlevad kasutajaga loomulikus keeles ja nende ametialade esindajate koolitamises, kes peavad palju suhtlema (näiteks ajakirjanikud ja häirekeskuse töötajad).

Andriela Rääbis on suulise kõne uurimisega tegelenud juba pikka aega. Eriti põhjalikult on ta käsitlenud just telefonivestlust. Oma doktoritöös, "Eesti telefonivestluse sissejuhatus: struktuur ja suhtlusfunktsioonid", näitab ta, et eestlaste telefonikõnede tüüpiline sissejuhatus koosneb neljast osast (vestluses osalejate vahel kontakti loomine, tervituste vahetamine, helistaja tutvustamine ning käekäigu kohta pärimine). Rääbis uurimusest tuleb välja ka see, et telefonivestlust alustatakse sõnadega „hallo“ või „jaa“. Esimene on rohkem levinud vanemate inimeste seas ja viimane noorte hulgas. Rääbis on uurinud ka seda, kuidas eestlased kurdavad. Eesti keeles on kurtumisele palju iseloomulikke keelelisi vahendeid: negatiivse varjundiga sõnad, liialdused, sõimu- ja vandesõnad, idiomatilised väljendid, hüüatused, kordused, retoorilised küsimused, võrdlused, roomia. Kuulajalt ootab kurtja kaastunnet, mille jagamine eest-

lastele eriti omane ei ole. Enamasti hakkab kuulaja pärast kurtumist kohe nõu andma, aga teine ei taha teda kuulda võtta ja kurdab selle asemel hoopiski edasi.

Palved, nõustumised, keelud, soovitusel, keeldumised, kutsed ja ettepanekud – kõikide nende töötaas läbi võetud suhtlemise osade puhul kasutab eestlane direktiivi (käsku). Kuigi selged piirid käskude esitamise viisi vahel vahel puuduvad, kuuluvad need meie igapäevasesse suhtlusesse. Direktiivide andmine sõltub suuresti vestluskaaslasest. Käskluse andmises on ohuline meele pidada, et partneri isiksuse mitte riivamiseks tuleb jälgida oma hääletooni. Kui isikule antud direktiiv jääb täitmata, siis saab seda korrata näiteks teistmoodi sõnastades. Käsku on igal juhul võimalik vastaspoolele sõnastada arusaadavalt ja niimoodi, et ta ei täidaks seda vastumeelselt.

G 2.d õpilane Tõru-Tõnn Parts kommenteeris tööst saadud kogemust järgmiselt

Suulise suhtlemise loengus oli kõige meeldejäävaks mõistmine, et teadust tehakse ka millestki nii märkamata, nii tõsiselt võetamatust, kui on 11-aastaste tüdrukute segased vestlused ja täiskasvanud poja emalt teene küsimised võimalikult pehmel viisil. Ja üldse, kui absurdseid ja lapsikuid võtteid inimesed kasutavad, et oma kõnet olukorrale sobivaks vormida. Tehtagu seda siis väitlausete küsilausetena esitamise või igasuguse pehmendavate lisasõnade või kiillausete lisamisega tegelikule küsimusele või väitele, mis vastust ootab.

Näiteks olen viimastel kuudel märganud, et minu Pärnu sõpruskond on oma kõne sõnumi pehmendamiseks kasutusele võtnud sidesõnana "ju", ning on hakanud seda kuritarvitama, muutes oma väljendatud arvamused ja soovitusel küsimusteks. Näiteks: "Mis kell kokku saame? Kell 3 ju?", "Okei, aga tuled minu juurde siis mingiks ajaks ju?", "Ei taha ju?" Selline "ju" kasutamine on ahvatlev küll, see vabastab kasutaja kohustusest anda edasi tugevaid ja kindlaid seisukohti, esitades need hoopis küsimustena või seisukohtadena, millest on lihtne taganeda. Mina leian, et see on lapsik ja vastutust kartev käitumine, millest tuleks hoiduda. Siiski loengu juurde tagasi pöördudes, see ei meeldinud mulle eriti, kuna see käsitles minu arust suulise suhtluse teemat kui halli paratamatust ning ei andnud nõuandeid oma suhtlusviisi arendamiseks. Loengupidaja koguni ei osanud ühtegi mõistlikku soovitusel oma kõne optimeerimiseks anda. Aga ehk ma peksan vale teadlast või koguni teadusharu, ON JU?

Kendra Rosen

Ann Veismanni loeng „Keel ja inimene“

Ann Veismanni loeng „Keel ja inimene“ pani õpilasi mõtlema teemadel, mis mõjutavad meie igapäevast suhtlemist ja kirjutamist.

Õpilased said ka kaasa rääkida ning ülesandeid lahendada. Üheks ülesandeks oli kasutada sõna *pehme* ja *kõva* koos endale sobiva nimisõnaga. Tuletati meelde, kui tähtis on lauses õige koha peal koma kasutada ja rääkides sõnu rõhutada. Õppejõud avardas õpilaste silmaringi, luues seoseid erinevate sõnadega.

Kuigi osa õpilasi ütles, et tundsid teemat juba piisavalt, mille tulemusel hakkas igav, meeldis loeng siiski, kuna meenutas, kui tähtis on keel, kui ohuline on kaassõnade uurimine.

TÜ lektor Ann Veismann andis meie kooli õpilastele loengu reedel, 6. Detsembril. Allpool avaldame mõned õpilaste mõtted, mis neil loengul tekkisid.

Gerlyn Haasma

Suur osa Ann Veismanni loengust oli minu arvates sellistest teemadest, mis on küll iseenesest mõistetavad, kuid mille peale inimene tihti ei mõtle. Näiteks võib tuua asjaolu, et see keel, milles inimene mõtleb, mõjutab ka ta mõtlemist. Kui inimesele öeldakse talle täiesti võõras keeles mingisugune sõna, siis enamasti seostab ta selle sõna tähenduse omale tuttavas keeles oleva sõna tähendusega. Arvan, et kui näiteks inglise keelt kõneleva isiku läheduses öelda eestikeelne sõna "kapp", siis seostaks ta selle ingliskeelse sõnaga *cup*, kuna need kõlavad sarnaselt. Loengus rääkis Veismann ka sellest, kuidas kehaosade nimetused on seotud keelega. Seda oli huvitav kuulata, sest ma polnud varem sellele mõelnudki. Üldiselt avardas loeng mu silmaringi, teema oli huvitav ning pani ka kaasa mõtlema.

Maria Grenberg, Mihkel Ani

Veismanni loengust jäi meelde üks ülesanne, mida pidime tegema, kus igale rühmale jaotati sõnad *sees*, *peal*, *kõrval*, *all* jms ja pidime nendega kaassõnu moodustama. Teine asi, mis meelde jäi, oli see, kuidas anname omadused asjadele, mida me ei saa tunnetada, kasutades sõnu *kõva* või *pehme*. Meie arvates mõjutab keel mõtlemist ja vastupidi, sest ikkagi inimene mõtleb oma emakeeles. Kui selles keeles pole mingit sõna olemas, aga mingis teises keeles on, siis inimene hakkab otsima sarnasusi sellele sõnale oma emakeele sõnade hulgast ja nii see mõjutabki mõtlemist.

Mihkel Tärnpu, Karoliina Malm

Minule jäi meelde loengust, et kaassõnu hakati moodustama algul kehaosade järgi. Kui midagi vaja oli siis informatsioon sai andud edasi keha-keelele ja nendele vihjates, nt *pea* ja *peal*, *kõrv* ja *kõrval*. Inimese mõtlemine mõjutab keelt, sest kui ma midagi tahan ja mõtlen sellele, siis ma teen kõik, et seda saada ennast väljendades, ehk kui ma ei tea, millega on tegu, siis ma kirjeldan seda.

Rainer Välgas

Kogemus Tallinna Ülikooli Õpilaskadeemias

Osalesin Tallinna Ülikooli Õpilaskadeemias 2018/2019 nii kevad- kui ka sügissemestril loovkirjutamise, kommunikatsiooni ja ristmeedia kursustel. Kursused toimusid Tallinna Ülikoolis igal teise laupäeval. Siin väike kokkuvõtte sellest, mis minus selle lühikese ajaga muutus.

Esiteks pani õpilaskadeemia mind ümbrust silmitsema psühholoogi pilguga. Ma ei saanud uusi teadmisi üksnes valitud kursusel õpetatud aine kohta, vaid ka ümbritsevat, sealhulgas kursusekaaslaste hoiakuid analüüsis. Sellele aitas kaasa nii õppejõu suhtumine kui ka ruumis valitsenud õhkkond. Meid koheldi mitte eelkõige õpilaste, vaid inimestena. Aga muidugi olime ka teemast väga huvitatud. Võrreldes seda oma kooliga, kus õpilased tundidesse pigem vähesel määral panustavad, oli siin olukord teine. Me suhtlesime julgelt ning tundsin, kuidas mu julgus ja enesekindlus kasvasid. Suudan nüüd paremini esineda teiste ees, aga ka nendega koos. Avastasin, et mulle meeldib see väga. Kursus, millest räägin, oli loovkirjutamise kursus. Kuigi seda õppejõudu pole enam, on mälestused head ja teadmised, mis õppejõud meile andis, ei unune kunagi. Ning mu kursusekaaslased arvavad sama. Teiseks aitas Õpilaskadeemia mul teha julgemaid otsuseid tuleviku suhtes. See oli erakordne võimalus kohtuda sarnaste, aga ka erinevate huvidega inimestega, kes saavad aidata avada uusi uksi. Näiteks kohtasin poissi, kes töötab produktisioonifirmas ning tänu talle sain uusi kontakte filmi alal. Kolmandaks nägin, kui külalislahke on TLÜ. Iga kord, kui sisse astusin, oli mul hea meel – isegi siis, kui see oli laupäevane koolipäev. See oli üks vähestest koolipäevadest, kuhu läksin suurima rõõmuga. Neljandaks õppejõud. Nad on toetavad – ja seda sõna ei kasuta ma tihti. Nad soovivad arutelu, õpilaste kaasamist, mitte

vaikset käetõstmist. Loomulikult saab ka õpilaskadeemia veel areneda. Eelkõige tuleks õpilased omavahel suhtlema panna. Ja ka lõpuaktust saaks enam reklaamida, et rahvast rohkem tuleks. Ka võiks kursused omavahel mingil moel võistelda panna. Ning õpilaskadeemiat ennast õnnestuks kindlasti rohkem reklaamida, kasvõi koolides tutvustada.

Rose Marietta Reber

Tallinna Ülikooli ja õpilaskadeemia lühitutvustus

Tallinna Ülikool on suurim humanitaarteadusi õpetav ülikool Tallinnas ja suuruselt kolmas avalik-õiguslik ülikool Eestis. Tallinna Ülikool koosneb kuuest instituudist ja ühest kolledžist, mis teeb ülikooli ahvatlevaks nii välistudengitele kui Eesti noortele. Seal õpib üle 7500 üliõpilase ning töötab ligi 400 õppejõudu ja teadlast. Iga kümnes õppejõud ülikoolis on pärit välisrikidest, aasta-aastalt suureneb välistudengite osakaal ning ülikooli panus rahvusvahelisse teadustöösse.

Tallinna Ülikool kuulutas hiljuti välja avatud uste päeva 20. veebruaril, kus on võimalus kohtuda erinevate instituutide esindajate, õpilaste ja õppejõududega. Päev algab kell 10 hommikul ning üritused toimuvad õhtuni välja, lõppedes kell 15.30.

Kui on soov vii kohtuda ja veeta aega ülikooli klassiruumides, õppides nii eesti kui ka välismaa õppejõude käe all, siis algas ka registreerimine Tallinna Ülikooli õpilaskadeemia kursustele, mille lõpuks saad läbitud kursuse tunnistusega koos kaks Euroopa ainepunkti, mida saab

kasutada hilisemates õpingutes ülikoolis, mis aktsepteerib EAP-sid. Registreerida saab Tallinna Ülikooli veebilehel kuni 2. veebruarini.

Praegu saab valida järgmisi kursuseid:

Loovkirjutamine

Teadmisi antropoloogiast: uurides kaasaegseid kultuure (osaliselt inglise keeles)

Kommunikatsioon: reklaam, suhtekorraldus, ajakirjandus

Digihumanitaaria võimalused tekstianalüüsis

Rakenduspsühholoogia "Vaadates tulevikku"

Mina olenigi innovaatiline õpetaja

Sisuloomed ja branding Youtube'is (inglise keeles)

Finantskirjaoskuse matemaatilised alused

International relations around the world (inglise keeles)

Rose Marietta Reber

Nädal Olev Siinmaa jälgedes

Nädal aega meie koolis viibinud jätkusuutliku arhitektuuri teemalise Erasmus+ projekti viie riigi osapoole koostööna sündisid visioonid, kuidas elavdada Olev Siinmaa parki.

Selle nädala põhieesmärk oli jätkusuutliku elukeskkonna kujundamine tulevikuks. Nädal algas eesti kultuuri, Pärnu ning Olev Siinmaa töö tutvustamisega. Eesti Maailikooli lektor Kadri Maikov tutvustas projektis osalejatele efektiivse ruumikasutuse põhitõdesid. Külalistega tutvuti meie kooli ees asuva Olev Siinmaa pargiga, sest ühe töötoa eesmärk oli joonistada visioone, kuidas Siinmaa parki uuendada ja sinna elu sisse puhuda, teisel päeval hakati joonistatud plaanide järgi makette valmistama.

Õpilaste silme läbi on park liiga tühi: see ei soodusta sotsialiseerumist ega täida oma esmast ülesannet: **olla koht, kus inimestele meeldib viibida, mitte paik, kust kiiruga läbi minnakse**. Et park on kooli ees siis võiks see olla seotud ka kooliga: õpilastel peaks olema võimalus sinna suhtlema ja sööma minna. Põhiprobleem pargis on valgusepuudus ning seega leiti palju erinevaid alternatiive, kuidas parki rohkem valgustada. Teine murepunkt on privaatsusepuudus ning selle lahendamiseks lisati rohkem igihaljaid puid ja hekke, mis varjaks parki väliste tegurite eest. Projektis osalevate õpilaste ja õpetajate arvates saaksid parki kasutada nii lapsed, noored, kui eakamad inimesed suhtlemiseks, vaba aja veetmiseks, liikumiseks, mängimiseks ning taimede ilu nautimiseks. Parki paigutatud stendidel oleks võimalik igähele tutvuda ka O. Siinmaa loominguga. Oluliseks peeti pargis prügi liigiti paigutamist prügikastidesse.

Kolmapäeval tutvustasime oma töid Pärnu linnavalitsuse esindusele, kuhu kuulusid linnaarhitekt Henri Eensalu, linnaaednik Anu Nurmestalu ning planeerimisosakonna juhataja Kaido Koppel. Linnavalitsus oli üllatunud tehtud tööde produktiivsusest, kuna väikese ajaga oli tehtud suur ja sisukas töö. Pärast esitlusi paluti makettidest pilte, et neid projekteerijaga arutada. Seega saame julgelt väita, et tehtud töö tasus end ära.

Samal päeval juhendas õpetaja Marika Ristmäe 3D modelleerimisprogrammi "SketchUp" kasutamise töötuba. Projekti üheks nähtavaks eesmärgiks on õpilaste disainitud dekoratiivsed liiklusköökid, mida kaasaegses linnaruumis sageli kasutatakse. Liiklusköökide ideemudelid prinditakse välja 3D printeriga. Iga riik ammutas inspiratsiooni, mõeldes enda kultuurile ja linnale. Need mudelid võetakse kaasa järgmisele lähetusle Austrias. Se Pinkafeldi järgmise aasta jaanuaris. Õpetajad Kaia Metsaalt ja M. Ristmäe näitasid, kuidas kasutada programmi "Canva", mille abiga pidi iga õpilane looma oma arvanägemise järgi projekti jaoks jätkusuutliku arhitektuuri põhimõtteid tutvustava postri.

Neljapäeva hommikul käisime Olev Siinmaa loomingut tutvustaval ekskursioonil südalinnas. Õppekäiku alustasime Rüütli platsilt, kus räägiti Eesti iseseisvumisest, edasi näidati külalistele Pärnu villat, mis on parim näide arhitekti tööst Pärnus, samuti külastasid õpilased tema monumenti. Reedel sõitsime Tallinnasse, et tutvuda arhitektuurimuuseumiga ja osaleda sealses haridusprogrammis. Õpilased olid vaimustunud, et isegi seal leidsid Olev Siinmaa töid makettide näitusel. Neile meeldis uurida makette nendest majadest, mida nad olid tuuril näinud. Niisamuti sümptatiseeris neile väga muuseumi

alumine korrus, kus oli väljapanek interaktiivsest arhitektuurist. See pani mõistma arhitektuuri laiahaardelisust. Ka Tallinnas sai tehtud väike tuur läbi vanalinna, kus tutvustati vanalinna ja sealseid hooneid.

Projektis osalemine täiendas meie endi teadmisi arhitektuurist ning samuti jätkusuutliku arengu vajalikkust. Ootame juba väga järgmist projektilähetust Austrias.

Kliimamuutusi enam eirata ei saa ega tohi ning selle projektiga otsitakse lahendusi just jätkusuutliku elukeskkonna loomiseks. Projektiga "Construisons l'espace de vie de demain" viibisid 8.–13. detsembrini Pärnu Ühisgümnaasiumis väliskülalised Prantsusmaa Martinique'ilt, Sloveeniast, Portugalist, Itaaliast ja Austriast. Tegemist on Erasmus+ programiga, mille tegevust rahastab Euroopa komisjon.

Kaileen Umal, Kristi Kuusk
Aaron Eljas

2019. aasta jõuluolümpia võitis G 3.b

Esmaspäeval, 16. detsembril 2019 toimunud gümnaasistide poolt kaua oodatud ja Mehis Merilaise ning Inga Drobeti juhitud jõulusündmuse võitis G 3.b.

Esimest korda sel aastal sai Pärnu Ühisgümnaasiumi pere tervitada jõuluolümpial Pärnu Mai Kooli, Pärnu Ülejõe Põhikooli ja Pärnu Kuninga Tänav Põhikooli külalisvõistkonda.

Teisipäeval, 14. jaanuaril 2020 tehti kooli aulas teatavaks tulemused ja üldvõitjad. Jõulutervituse auhind läks G 2.d klassile. Jõulueide-taadi teatejooksu võitis G 2.a klass. Päkapikkude täpsusvisked aja peale ja jõuluvolle töid võidu G3. b klassile. "Jõuluvana otsib superstaari" voorust näppas auhinna G 2.b klass ning plakativõistluse auhind läks G 2.d klassile. Üldvõitjad jagunesid järgnevalt: kolmanda koha näppas G 2.a klass, teine koht läks G 2.d klassile ning esimese koha saavutas G 3.b klass.

G1. b klass esindamas Soomet. (Foto: Tiina Saarits)

Kõigi üllatuseks võtsid sel aastal võistlustest osa ka Pärnu Ühisgümnaasiumi õpetajad ja juhtkond ning nemad esindasid Eestit.

Eestit esindasid kooli õpetajad ja juhtkond. (Foto: Tiina Saarits)

Tiina Saarits)

Kell 9.45 toimus kergejõustikuhallis kogunemine. Kell

Ei tea

Tal peas on

liivale rajatud lootused

ja nendest tekkinud ootused.

Ei saa loorberitel puhata,

vaid peab ikka edasi tormama.

10 algas erinevate riikide esindajatele pidulik rongkäik. Rongkäigu lõppedes autasustati õpetaja Mehis Merilaist aasta spordisõbralikumana õpetaja tiitliga.

Õpetaja Mehis Merilaise autasustamine. (Foto: Tiina Saarits)

Saarits)

Kui pidulik osa läbi, algasid kuni kolme minuti pikkused jõulutervitused loosiga tõmmatud riigi keeles. Seal pidi osalema kogu klass. Seejärel algasid jõuluolümpia põhivõistlused. Tänavu oli kavas jõulueide-taadi teatejooks, päkapikkude täpsusvisked aja peale ja jõuluvolle.

Jõuluvolle (Foto: Tiina Saarits)

Kui spordivõistlused olid peetud, oli aeg esitada oma maksimaalselt kahe minuti pikkune humoorikas talendikava supervoorus "Jõuluvana otsib "superstaari"".

Jõuluolümpia üks osa oli plakativõistlus „Oo, sport sa oled...!“. Plakati pidi toimetama kergejõustikuhalli administraatori kätte hiljemalt 11. detsembri õhtuks.

G3. b esitamas oma talendikava. (Foto: Tiina Saarits)

Jõuluolümpia toimub Pärnu Ühisgümnaasiumis juba kuuendat aastat, hõlmates klassidevahelist spordikui ka loomingulist võistlust. Jõuluolümpial osaleb kogu koolipere. Iga klass sai loosi teel valida riigi, mida jõuluolümpial tutvustati ja mille lipu all võisteldi. Riikidest olid esindatud: Hispaania (G1.a), Soome (G1.b), Holland (G1.c), Jamaica (G1.d), Ameerika Ühendriigid (G2.a), Itaalia (G2.b), Iirimaa (G2.c), Mehhiko (G2.d), Hiina (G3.a), Saksamaa (G3.b), Kanada (G3.c), Prantsusmaa (G3.d), Venemaa (Pärnu Kuninga Tänav Põhikool), Brasiilia (Pärnu Ülejõe Põhikool), Kreeka (Pärnu Mai Kool).

Tahtsime edasi anda ka selle aasta jõuluolümpiat korraldanud õpilaste arvamus, kuid kahjuks ei võtnud nad vaevaks meie kirjadele vastata ega näidanud üles soovi meiega koostööd teha. Selline ükskõikne suhtumine paraku näitab ürituse korraldajaid halvas valguses.

Kristina Schleicher, Lisanna Vanamõisa

Puudub punase niidina läbiv mõte
ja tal teele tulevd ainult tõkked.

Nagu pime juhiks pimedat,
just nii tundub elu toimivat.

Kas kord on segadus määratud selginema
või jääbki ta kahte isandat teenima?
Igaühel peaks ju olema kindel koht
siin päikese all
või tundub see lihtsalt utoopia.

Anna

Kooli kõnevõistlus puudutas paljusid kuulajaid

Selleaastasel kooli kõnevõistlusel puudutas enim kuulajaid hariduse teema. 18 esinejast oli selletemalise kõne ette valmistanud enamik esinejast osa valis rohelise mõtteviisi teema ja vaid mõni üksik väärtuste ning vabaduse teema. Kõnevõistluse võitjaks sai Berit Penu, II koha saavutas Kaur Rasmus Tammelaan, kolmanda kohat Karoliina Malm ja publik valis oma lemmikuks Mihkel Tümpu. 2019. aasta kõnevõistluse kõnesid saab lugeda lingilt <https://vhis.parnu.ee/wp-content/uploads/2020/01/KoneV2019.pdf>

Kuldsuu koolivoor toimub 10. veebruaril.

Kersti Jürgenson

Kooli kõnevõistlus peeti 22.11.2019 kooli aualas 4. ja 5. tunni ajal ja oli mõeldud 11. klasside õpilastele, kes on eelnevalt oma kuni kolmeminutilise kõne klassis ette kandnud ja kelle hulgast julgemad eakaaslaste ette esinema tulid. Selle aasta žüriisse kuulusid direktor Anneli Rabbi, eesti keele õpetajad Kadri Piiskop, Kersti Jürgenson, Kristiina Pahk, huvijuht Tiina Saarits, vilistlane Kärt Kangur ning eelmise aasta võitjad Kenzo Talviste, Sigre Kodasmaa, Elina Elend, Mirell Karuks. Žürii valis kolm parimat, õpilased oma lemmiku. 2019. aasta teemad, mida iga õpilane vabalt interpreteerida võis, olid järgmised: „Vabadus kui tunnetatud kohustus“, „Kõigel on hind, aga vähesel väärtus“, „Rohelise mõtteviisi poolt ja vastu“, „Elu mõte on üksteisele tuge pakkuda“, „Kas haridus on kohustus või võimalus?“

Avaldame mõned G 2.d õpilaste mõtted.

Kõnevõistlus pani meid mõtlema retoorika tegelikust eesmärgist, aga samas ka selle eesmärgi ja esitamise ilust. Ilus on näha, kuidas inimene suudab panna saali täie inimesi oma häälega mõtlema kõnealusele teemale ning nende arvamust vormida ning suunata vastavalt oma nägemusele. Kõlab nagu hüpnosis või ajupesul, aga ei: see on täpne ja terav retoorika.

Meile meeldis eriti Mihkel Tümpu kõne, kuna lisaks meisterlikule esitamisele ning huvitavaks tegelaskujuks olemisele puudutas ta meie sügavamaid mõtteid vabaduse teemal. Mis on vabadus? Kas oleme siis vabad? Oleme vabad vaid näiliselt? Kõne lõpuks olime läbi teinud tõelise vaimse rännaku oma väärtushinnangutesse ja maailma nägemisse.

Kuid kas see kõnekunst on ikka meile hea, kui see meis kohati sellist segadust tekitab? Usume, et on, mõistlikkuse piires. Hea avaliku kõnelemise oskus oli juba antiikajal tähtsal kohal, sama kehtib ka tänapäeval. Ilma kõneoskusest ei saa me pahatihti oma seisukohti ja mõtteid teistega jagada, mis võib viia otsuse vastuvõtmiseni ilma meie seisukohta arvestamata.

Tõru-Tõnn Parts, Arseni Pilipenko, Make Luhtoja

Kõnevõistlus pani mind väga mõtlema selle peale kui palju meil tegelikult sellist oskust vaja on nii koolis, tööl kui ka üksteisega suheldes. Mulle meeldis kõige rohkem Mihkel Tümpu kõne, sest ta rääkis oma just seda, mida ta ise sellest teemast arvab, teda ei heidutanud ühiskonna üldine aramus selle teema suhtes. Esinesin ise ka sellel võistlusel ja Mihkli kõne pani mind

mõtlemale, et oleks pidanud ka ise rohkem enda arvamust avaldama. Olin nõus sellel võistlusel esinema, sellepärast, et sain kodus mõeldes aru, et selline oskus suure publiku ees esineda ja oma kõnet esitada, tuleb ainult kasuks. Selline kogemus ei libise kunagi külgedelt maha. Kõneoskus on väga tähtis, et osata elus ennast õigesti väljendada ja avardada oma silmaringi. Kindlasti julgustan kõiki kõnevõistlustel osalema, see tuleb ainult teile kasuks ja saate kogemuse kogu eluks.

Karmen Sule

Kõnevõistluse ajal mõtlesin mina sellele, kas õpetajad otsivad samuti koolisüsteemis probleeme nagu õpilased. Mulle meeldis Karoliina kõne, sest ta tõestas faktidega oma väiteid. Eriti meeldis mulle see, kuidas ta rääkis hindamisest ja hinnetest. Mina ise ei esinenud, sest arvasin, et minu kõne pole võistluse vääriline. Kõneoskust on muidugi vaja, sest alati on vaja inimestele enda mõtteid väljendada arusaadavalt. Igas ametis, elukutses on vaja suhelda ja ennast väljendada.

Kendra Visnu

See kõnevõistlus pani mõtlema selle üle, kui tähtis on meie igapäevaelus kõnelemisoskus. Samuti panid esitatud kõned mõtlema meie haridussüsteemi peale. Seda süsteemi mõistetakse erinevalt ning igal kõnelejal oli haridussüsteemist erinev aramus, mis näitab, et meie haridussüsteemis on endiselt puudujääke, millega tuleks tegeleda. Mulle meeldis kõige rohkem Kaur Rasmuse kõne, sest ta suutis panna oma maheda hääle ja heade argumentidega publiku ennast kuulama ja kaasa mõtlema. Kuigi ma ise ei osalenud, oli kõnevõistlust väga põnev kuulata ja hiljem mõelda nende kõnede mõtte üle. Avalikku kõnelemisoskust on vaja, et ühiskonnas oma mõtteid ja arvamusi selgelt ja arusaadavalt väljendada.

Rainer Väljas

Kõnevõistlus oli väga hästi korraldatud ning oli tore näha, et õpilastel on oma aramus ning oskus kõnelda. Tundsime aga, et kuulamine muutus aina väsitavamaks, kuna paljud kõned olid ühe punga löödud. Iga teema kõnesid oleks võinud olla võrdelt palju, sest muidu muutub kuulamine kuivaks ja igavaks. Kõne ise võib hea olla, kuid kaob jaks kuulata. Üldmulje jäi siiski positiivne ja võtaks teinekordki osa.

Kelly-Ly Tomingas ja Mihkel Tümpu

Kõnevõistluse ajal hakkasin mõtlema peamiselt teemale „Kas haridus on kohustus või võimalus“, sest olen ise täpselt selle keskel ja mind pani üllatuma see, et ma ei ole varasemalt mõelnud sellele, millised võimalused mulle antud on.

Mulle meeldis väga Kauri kõne, sest ta suutis esitada seda nii, et mul ei hakanud kordagi igav ja kogu aeg ootasin põnevusega, mida ta järgmiseks ütles.

Ei esinenud ise, sest ma oleksin meeletult närvis olnud ning oleksin kõik lihtsalt ette vuristanud.

Kindlasti on avaliku kõnelemise oskust vaja, sest see on see, millega on võimalik inimeste südameid võita. Kui

kõneletakse halvasti, siis jääb pigem negatiivne mulje ja tunne, et tegelikult ei mõelda tõsiselt. Kui aga kõneletakse südamest ja heameelega, siis jääb see veel pikema ajaks kripeldama (heas mõttes).

Piibe Lohuaru

Kõnevõistlusel jäid eelkõige meelde kõned hariduse teemal. Hakkasingi mõtlema, millistel kõnelejalatel on õigus: kas nendel, kes arvasid, et haridus on võimalus, või teistel, kes pidasid haridust kohustuseks. Kõneleja, kes pidas haridust kohustuseks, väitis, et ilma harituseta pole võimalik saada head tööd. Teine kõneleja aga leidis, et haridus saamine Eestis on erakordne võimalus, kuna kolmandate maailma riikides on see paljudele kättesaamatu. Arvan, et omamoodi õigus oli kummalgi kõnelejal.

Ise ma kõnevõistlusest osa ei võtnud, sest kahjuks kartsin suure rahvamassi ees esinemat. Tean aga, et pean sellest hirmust üle saama, sest avalik esinemisoskus on elus üsna vajalik, sest muidu ei saakski oma arvamust avaldada.

Enriko Pajula

Tänu kõnevõistlusele hakkasime rohkem mõtlema meid ümbritseva peale, kuidas tuleks rohkem oma lähedaste eest hoolitseda, aga samuti ka sellele, kuidas igaüks saab väga lihtsalt aidata maailma päästa. Kõige rohkem meeldis meile Mihkel Tümpu kõne, sest ta rääkis väga huvitavalt, ta kõneles peast ning pani rahva kuulama. Meie ise ei esinenud, kuid avaliku kõne oskus on väga kasulik inimesele, sest tulevikus võib sattuda just sellisele töökohtale, kus seda hädasti vaja on. Üldiselt meile kõnevõistlus väga meeldis ning see pani meid sügavalt järgi mõtlema erinevate teemade üle.

Maria Grenberg, Mihkel Ani

Erasmus+ projekt Spa Towns viis Pärnu Ühisgümnaasiumi noored Saksamaa kuurortlinna

Jõulukuu algas mõningate õpilaste jaoks välismaal. Nimelt viibis terve nädala samal ajal Saksamaal (eri linnades) kaks projektigruppi. Projekti "Spa Towns" kohtumine toimus linnas nimega Andernach ning sellest projektist võtsid meie koolist osa kolm õpilast: meie Kretega ning Ülle Järvoja 11. klassist.

Õpetajatest oli meiega kehalise kasvatuse õpetaja Inga Drobot, direktori asetäitja noorsootöö alal Tiina Saarits ning projekti- ja kommunikatsioonijuht, prantsuse keele õpetaja Liis Raal-Virks.

(Erakogu)

Kuna kuurortlinnad on mänginud Euroopa ajaloos suurt rolli, olles koostöö- ja kultuurikeskusteks ning omades ainulaadset looduslikku ja arhitektuurilist keskkonda, on projekti eesmärgiks käsitleda kuurortlinnade temaatikat ainetüleselt ja lõimivalt. Projekt oli meie jaoks väga loomuline ning silmaringi avardav.

Miks me seal üldse käisime ning mida me õppisime?

Lisaks tohutule keelepraktikale saime näha linnu, kuhu me ilmselt oma elu jooksul iseseisvalt sattunud ei oleks. Saime endale uusi sõpru üle Euroopa ning õppisime nii mõndagi tiimitöö ja kompromisside kohta. Projektis käsitleti ka kuurortlinnade töötutemaatikat ning karjäärivõimalusi, mis tuli meile kui pärnakatele igati kasuks.

Lisaks kõigele sellele paranesid meie teadmised arhitektuurist, keskkonnast, kirjandusest, muusikast, kunstist ja ajaloost.

(Erakogu)

Ise olime ette valmistanud esitluse Pärnuga seotud kultuuritegelaste kohta ja pärast reisi panime kokku lühifilmi (mida saab vaadata siit <https://www.youtube.com/watch?v=-AeRP9D1mwY>). Oleme mõlemad ka varasemalt vahetusõpilasprogrammist osa võtnud, seega otsus sinna minna tuli kergelt ning hirme väga polnudki. Enne minekut saime teada, et meie majutajad on meist paar aastat vanemad poisid. Ilmselt muretsesime kõige rohkem selle pärast, kas saame nendega ikka hästi läbi ning kas meil tekib ühiseid jututeemasid. Hirmud olid asjatud, sest kuigi olime oma majutajatest väga erinevad inimesed, olime selles olukorras kõik koos ning terve selle nädala jooksul kasvasime väga lähedasteks: lõpuks rääkisime üksteisele juba kõigest. Kui järele mõtleme, siis meil polnudki ühtegi sellist päeva, kus me poleks õhtuti midagi kõik koos ette võtnud. Meie õhtuseid koosviibimisi soodustas väga see, et meie majutajad olid omavahel klassikaaslased ning seetõttu saime tihti neljakesti või kuuekesti (Ülle ja tema majutaja ühinesid meiega peaaegu igal õhtul) koos aega veeta.

(Erakogu)

Kuigi olime igal õhtul koolist ning projektitegevustest tohutult väsinud, leidsime alati aega ning tahtmist õhtuti midagi teha või kuskile minna. Näiteks käisime üksteisel külas, külastasime koos jõuluturgu, proovisime saksa sööke ja jooke ning käisime šoppamas. Tagasi mõeldes vabu hetki nagu polnudki, kuid see selle kogemuse nii põnevaks tegigi.

See nädal jääb meile alatiseks meelde. Erasmusega kipubki nii olema, et kogemused, mis sa programmi jooksul omandad, on tihti esmakordsed või niivõrd ägedad, et need jäävadki elu lõpuni meelde. Näiteks proovisime me esmakordselt ronimisseinal ronimist. Lihased olid küll pärast valusad ning hirmus oli ka, kuid see oli seda väärt ning nalja sai.

Kokkuvõtvalt ja lühidalt: reis oli vahva, õpetlik ning naljakas. Soovitame ka Haamri lugejatel Erasmuse projektidega tutvust teha ning miks mitte ka mõnega liituda.

Krete Teearu, Mirjam Holtsmann

“EVA” rahvusvahelise projekti lähetus Saksamaal

EVA (*equality, variety, acceptance*) projekti lähetus Saksamaal, Mönchengladbachis toimus 1.–7. detsembril 2019. Projektis osalesid Saksamaa, Eesti, Portugal, Bulgaaria, Türgi ja Prantsusmaa (Réunioni saar). Meie koolist võtsid projektist osa Cätlin Sutt (3.d), Kelly-Ly Tomingas (2.d), Ethel Saarnak (3.d) ja Katariina Peetson (3.d). Õpetajatest osalesid Liis Raal-Virk, Ülle Otskivi ja Sarmite Tammekeivi. EVA projekt käsitleb teemasid nagu võrdus, erinevused ja aktsepteerimine. Projekti peaesmärk on, et noored oleksid üksteise vastu sallivamad erinevustest hoolimata ning arendaksid empaatiavõimet.

Esimesel päeval lendasime Brüsselisse, kus saime kokku Türgi, Prantsusmaa, Portugali ja osa Saksamaa õpilaste ja õpetajatega, et veeta koos esimene päev Belgia pealinnas. Küllastasime Euroopa Komisjoni, kus tutvusime Euroopa Liidu ajaloo ja tänapäevase toimimisega. Õhtul sõitsime Mönchengladbachi, kus kohtusime enda vahetuspererkondadega, ja suundusime uude koju.

Esmaspäev oli tutvumispäev, hommikul osaleti mängudes, et üksteist paremini tundma õppida. Peale seda tehti meile linnatuur ning suundusime linnavalitsusse, kus kohtusime vastu linnapeaga, soovis tutvuda EVA projektis osalevate riikide õpetajate ja õpilastega ning rääkida meiega projekti eesmärkidest. Õhtul kogunesime taas koolis, iga riik tutvustas esitlusega enda riiki ja kooli. Peale esitlusi läksime koolisööklasse ja toimus tutvumispidu, kuhu iga riik tõi omalt poolt rahvustoite ja maiustusi.

Teisipäeval alustasime päeva saksa keele tunniga, kus õppisime põhiväljendeid. Peale seda toimus arutelu EVA projekti teemadel, kus rääkisime, kuidas suhtuvad igas riigis inimesed migratsiooni ja erinevustesse, mis-

sugused meievahelised erinevused on. Peale lõunat küllastasime tänapäevase kunsti muuseumi Abteiberg, mis oli linna suurim kunstimuuseum. Seal nägime väga palju erinevaid töid eri kunstnikelt. Meie jaoks oli huvitav see, et teostele ei tohtinud minna lähemale kui 1 m, muidu tuli kohe turvatöötaja ja andis märku, et see on ohtlik, sest inimese hingamine või akiline liikumine võib teost rikkuda.

Kolmapäeval startisime hommikul Kölni poole, kus küllastasime Kölni keskmošeed. Mošees tutvustati meile islamiusku, selle tavasid ja kombeid. Räägiti täpsemalt, kuidas palvused toimuvad, mošee kujundusest ja elementide tähendustest ning jumalast. Järgmisena küllastasime Kölni toomkirikut, kus saime ise ringi käia. Peale vaba aega läksime Rautenstauch-Joest-Museumi, kus oli erinevate kultuuride esemed, millest osa leitud suvalistest kohtadest. Muuseumis anti meile vaba aeg, kus saime ise avastada kolme korruse jagu teoseid. Peale päeva Kölnis ütlesime head aega Liis Raal-Virkile, kes suundus SPA-linnade projektilähetusele.

Neljapäevane päev oli identiteedi lippude loomiseks ja esitlemiseks. Hommikul rääkis saksa peakoordinaator meile lippude värvide tähendusest ning andis ideid, kuidas enda lippu kujundada. Lipu tegemiseks anti meile aega viis tundi, mis oli tegelikult liialt pikk aeg. Kõik osalejad said enda lipud vähemalt tunni aja jookul valmis, enamus meist poole tunniga. Ülejäänud aja pidid osalejad ootama lõunat ja lippude esitlust. Sellel ajal käis meie õpilastest Cätlin Sutt andmas intervjuud, kus ta vastas küsimustele, mis puudutasid projektiteemasid ja oma riigi elanike arvamusi. Peale lõunasööki toimus lippude esitlemine ja nende tutvustamine.

Reedel oli nigulapäev, mille puhul anti igale õpilasele

väike kinkekott, mis sisaldas šokolaadi ja pakapikunuti, samuti saime kätte sertifikaadid, et oleme projekti läbinud. Peale seda suundusime rongiga Düsseldorfis, kus anti võimalus küllastada ronimiskohta Orbit. Ülejäänud aeg oli vaba ning saime veeta oma viimase päeva koos vahetuspere õpilastega.

Meie majutajad olid kõik erinevad, näiteks Cätlini perekond oli Türgi juurtega, Kelly-Ly majutaja ema oli Taist, Etheli perekond Poolast ja Katariina perekond põlissakslased. Meil kõigil väga vedas oma majutajatega, kes võtsid meid avastuli vastu ja me tundsim end kui kodus. Samuti kutsus iga pere meid tagasi Saksamaale külla, et veel koos aega veeta. Meie rõõmuks tulevad kolm neljast majutajatest veebruaris Eestisse lähetusele ning kohtume nendega taas.

Meile väga meeldis see projektilähetus, kuna programm oli paindlik ja meile näidati mitmeid linnu. Samuti oli koos vinge seltskond inimesi, kellega tuttavaks saime. Sellised kogemused seovad nii õpetajaid kui õpilasi jaka inimesi erinevatest riikidest.

Katariina Peetson ja Cätlin Sutt

Osalesin Tallinna Ülikooli Õpilaskadeemias nii kevad- kui ka sügissemestril. Siin väike kokkuvõte sellest, mis minus selle lühike se ajaga muutus.

Esiteks pani Õpilaskadeemia mind ümbrust silmitsema psühholoogi pilguga. Ma ei saanud uusi teadmisi üksnes valitud kursusel õpetatud aine kohta, vaid ka ümbritsevat, sealhulgas kursusekaaslaste hoiakuid, analüüsid. Sellele aitas kaasa nii õppejõu suhtumine kui ka ruumis valitsenud õhustik. Meid koheldi mitte eelkõige õpilaste, vaid inimestena. Aga muidugi olime ka teemast väga huvitatud.

Võrreldes seda oma kooliga, kus õpilased tundidesse pigem vähesel määral panustavad, oli siin olu-

kord teine. Me suhtlesime julgelt ning tundsin, kuidas mu julgus ja enesekindlus kasvasid. Suudan nüüd paremini esineda teiste ees, aga ka nendega koos. Avastasin, et mulle meeldib see väga.

Kursus, millest räägin, oli loovkirjutamise kursus. Kuigi seda õppejõudu pole enam, on mälestused head ja teadmised, mis õppejõud meile andis, ei unune kunagi. Ning mu kursusekaaslased arvavad sama.

Teiseks aitas Õpilaskadeemia aitas mul teha suuremaid otsuseid tuleviku suhtes. See oli erakordne võimalus kohtuda sarnaste, aga ka erinevate huvidega inimestega, kes saavad aidata avada uusi uksi. Näiteks kohtasin poissi, kes töötab tootmisfirmas ning läbi tema sain uusi kontakte filmi alal.

Kolmandaks nägin, kui külalislahke on TLÜ. Iga kord, kui sisse astusin, oli mul hea meel – isegi siis, kui see oli laupäevane koolipäev.

See oli üks vähestest koolipäevadest, kuhu läksin suurima rõõmuga.

Neljandaks õppejõud. Nad on toetavad – ja seda sõna ei kasuta ma tihti. Nad soovivad arutelu, õpilaste kaasamist, mitte vaikset käetõstmist.

Loomulikult saab ka Õpilaskadeemia veel areneda. Eelkõige tuleks õpilased omavahel suhtlema panna. Ja ka lõpuaktust saaks enam reklaamida, et rahvast rohkem tuleks. Ka võiks kursused omavahel mingil moel võistelda panna. Ning Õpilaskadeemiat ennast õnnestuks kindlasti rohkem reklaamida, kasvõi koolides tutvustada.

Rose Marietta Reber

Strasbourgis arhitektuuriteemalises projektis osalemas

Ahvatlevad ning värvikirevad koogid- saiad vitriinakendel, õõnuledes särav jõuluturg ja imetusväärne arhitektuur on vaid üksikud märksõnad, millega saab kirjeldada Prantsuse ühe mitmekülgsema regiooni, Alsac'i ja Strasbourg'i linna ajatulest ilu.

Sattusime Strasbourg'i 25.—29. novembril, ajal, mil imeline jõuluturg oli asja avatud, ning meil oli harukordne võimalus saada osaks suurest „jõulumuinasjutust“. Kuigi selles linnas lund polnud, saatis jõulumeeleolu meid läbi nädala, sest igal sammul võis näha kaunistusi ja vilkuvaid tulesid, mis meenutasid, et ilus jõulu-aeg on juba käega katsuda.

Esimesed elamused ootasid meie Eesti delegatsiooni ees juba Frankfurdi lennujaamas, mis lummas eelkõige oma tohutu suurusiga. Strasbourg'i jõudmiseks tuhisime mööda kiirteid ning moodusime paljudest sügisestest viinamarjaistandustest. Eriilmelised, vahelduvad värvidega maalised maastikud oli hea ja rahustav kosutus pärast lennureisi ning napiks jäänud unetunde.

Meie teiseks koduks Prantsusmaal kujunes Lycée Marc Bloch, kus meid kositati huvitavate ja informatiivsete töötubadega, kohaliku toidu ning prantslastele omase külalislahkusega. Koolis, kus õpib ligi 1200 õpilast, võis kohata paljudest kultuuriruumidest ja paikadest pärit inimesi. Enim kõitiski mind eri kultuuride vaheline tõhus seotus ning üksteise uskumuste ja kuuluvuste austamine.

Ei võtnud kaua aega, kui projektis osalevad riigid omavahel muljeid jagasid, järgnevatiks õhtuteks ühiseid plaane tegid või üksteisele keelelisi nüansse õpetasid. Peamiseks suhtluskeeleks kujunes küll inglise keel, kuid sellegipoolest sai praktiseerida prantsuse keelt ja panna end proovile bulgaaria, itaalia, hispaania või hoopiski portugali keeles. Südamlikuks hetkeks kogu projekti vältel kujunes ka pidev üksteise toetamine ning innustamine, mis ei lasknud keelebarjääril võimust võtta ega suhtlust takistada.

Projektitegevuste peamine rõhk oli arhitektuuril ja selle kujunemisel läbi aja ning õpilased said arutada ka linna planeerimisega seotud probleemide ja saime välja pakkuda erinevaid lahendusi nende küsimustele. Muuhulgas näiteks sellele, kuidas muuta linn mugavamaks erivajadustega inimestele, et nad saaksid tunda end linnaruumis kaasatuna. Sellised tegevused panid mõtlema ka oma kodulinna ja selle paremaks muutmisele.

Osalesime savist telliste valmistamise töötoa ja tutvusime savimaterjali kasutamise võimalustega nüüdisaegsete ehitiste loomisel. Saviplokkidest ehitised on tervislikud ja hästi sooja ja külma isoleerivad, nende püstitamine võtab aga palju aega ja on

füüsiliselt raske töö.

Projekti üheks osaks oli ka Euroopa Parlamendi külastus, mis jäi väga eredalt meelde. Nähes Eesti poliitikutuid suures istungitesaalis istumas, tekkis meeldiv äratundmisrõõm ning oli huvitav jälgida sõnavõtte kõrvaklappidest ja kuulata eestikeelset tõlget kanalilt 13.

Reisi kõige meeldejäävamaks osaks kujunes ühine Saksamaa külastus, kus tutvusime firma *WeberHaus*e innovatsiooniliste tulevikumajadega ning vaatasime oma silmaga üle, kuidas toimib Freiburgi äärelinnas *Wauban eco-district* ökolinnak. Teadmistega vaatamisväärsuste kohta kotasid meid terve nädala jooksul prantsuse õpilased, kes said oma ülesandega hästi hakkama ning vaatamata keelelistele raskustele, säilitasid külma närvi, rõõmsa meele ja täitsid sujuvalt neile antud ülesanded.

Kõik projektis osalenud said kogeda prantslaslikku külalislahkust, mis on piiritu. Perehikmed huvitusid Eestist ja meie kultuurist. Koduteele pandi kaasa kodu valmistatud moose, pirukaid ja pereema valmistatud käsitoosepe. Elamusrohke oli ka üheskoos pitsa valmistamine, mille küpsetamine toimus ehtsa itaalia traditsiooni kohaselt pereema käe all. Oli tõeline õnn peatuda kodus, kus on segunenud itaalia ning prantsuse köögikunst, keel ning üldised arvamused maailma ja elu toimise kohta.

Õhtuti veedeti kodus aega kaartide mängimisega, käidi restoranis õhtustamas, koos sportimas. Vastuvõtivate pere soojus aitas unustada sombust ja jahedat sügisilma ja kodust eemal viibimist.

Projektis osalemine avardas ettekujutust linnaruumis toimuvast ja pani mõtlema inimeste kaasatusele selle arendamisel. Saime tutvuda esitluste vahendusel kõigi partnerriikide traditsiooniliste ehitistega ja õpilaste mõtetega tulevikuarhitektuurist, mis peaks kindlasti olema energiat säästev, looduslike materjale kasutav ja võimalikult vähe keskkonda saastav. Meie kooli esindasid projektikohtumisel veel *Britt Rondo* ja *Jacline Värk* ning õpetajad *Kaia Metsaalt* ja *Marika Ristmäe*.

Kelli Järvoja ja Annét Elisabeth Laanepõld

Kohaliku jõululaada edukaim õpilasfirma

Oleme õpilasfirma **KEMIHAKA**, mis koosneb viiest G 2.d õpilasest. Mina, Kelly-Ly Tomingas, olen tegevjuht, Mihkel Tünnpu ja Kendra Visnu on tootmisjuhid, Karoliina Malm on finantsjuht ja Hanna-Ly Aleksandrov on turundusjuht. Osalesime laadal "Pärnumaa Jõulud 2019" väga edukalt, saades 3 auhinda: uudseima toote ning parima toote eest ja Pärnu Keskuse eripreemia. Selle puhul kirjutan meie tegemistest lähemalt.

Teeme oma pisikeste kätega nii unikaalseid käe-, öla- ja seljakotte, et tänaval teise samasuguse kotiga inimese nägemine on sama ebatõenäoline kui Sahara kõrbes jääkaru kohtamine. Meie kotid on erilised puidust külgedega ja taaskasutatud materjalide tõttu.

Õpilasfirma KEMIHAKA idee tuli parketivahetust nähes, kui mõistsime, et selles protsessis läheb korraliku materjali suurel hulgal mõttetult raisku. Tänapäeval on suur probleem ületootmine ja -tarbimine. Koti katkimisel on kergem osta uus silmarõõm kui hakata vana parandama. Tahame probleemi leevendada, seega kogume kokku inimeste vanad kotid ja anname neile uue hingamise, samas kottidele puidust küljed luues.

Tööd alustades võtsime kõik materjalid enda kodudest, puudujääva osa ostime kaltsukatest. Tundsime, et kaltsukatest materjali ostmine ei täida oma eesmärki ega ole päris sama efektiivne kui tõesti inimeste kasutatud seisvate materjalide kokkukogumine. Inimestel on kodus palju nahajääke, kotte, puidu- ja vineerijääke, mida ei raatsita niisama ära visata, aga müüa pole ka mõtet. Tegime Facebookis postituse, kus tutvustasime oma tegemisi ning kirjutasime, et oleme huvitatud inimeste vanadest materjalidest, millele Pärnus, Tallinnas ja Haapsalus ise järele tuleksime. Postitust on praegu jagatud sadu ja sadu kordi, sh erinevatesse gruppidesse. Ühel hommikul oli üllatus suus, isegi tuntud blogija Mallukas oli meie postitust jaganud. Ka tema arvates

teeme eriti ägedaid kotte. Postitus on jõudnud nii paljude inimesteni, et iga päev kuulub suur osa päevast sõnumitele vastamisele. Hea meel on näha, et inimestele meeldib meie idee ning KEMIHAKA tegevust tahetakse erinevatel viisidel toetada.

Tahame anda keskkonna säästmise oma panuse ning aidata ka mõnel teisel firmal oma ökoloogilist jala jälge vähendada. Hakkame tegema koostööd mitme ettevõttega, et nende materjalikadu väiksem oleks. Meile on tulnud palju erinevaid pakkumisi, et oma tootmist suurendada saaksime.

Lisaks enda äranägemise järgi kottide tootmisele teeme ka eritellimusi, parandame inimeste vanu kotte ning toodame kliendile kotte ka kliendi antud materjalidest.

Huvi korral saab meiega ühendust sotsiaalmeedias, meilitsi ja telefoni teel.

Facebook: Kemihaka

Instagram: kemihakaof

E-post: kemihakaopilasfirma@gmail.com

KEMIHAKA

Tel: +372 5694 1284

Kelly-Ly Tomingas

PALJU ÕNNE, EESTI!

Minu Eesti ehk Eesti jumal (minu Eesti sisaldaks jumalat)

Su mehisus pimestas mind unes,
tabanud mind reaalsuse tules,
nüüd otsin kõikjalt väljapääsu,
et ei saa peast su mehhist pilku
ning lasen karikasse mõdupiisku.

Ooo, Eesti jumal, end sulle tahan anda,
sind kätel aina kanda, ooo, Eesti jumal,
ooo, Eesti jumal, end sulle tahan anda,
sind kätel aina kanda, ooo, Eesti jumal.

Jalgin igat su käiku,
kus müristab,
seal sa lööd valku,
oma rehetares mälud leiba,
su rabavast ilust sulane vajab varju.

Ooo, Eesti jumal, end sulle tahan anda,
sind kätel aina kanda, ooo, Eesti jumal,
ooo, Eesti jumal, end sulle tahan anda,
sind kätel aina kanda, ooo, Eesti jumal.

Rüivo Rand ja Uko Rahu

Kas tunned mind?
Kas tunned maad?
Mitte planeet Maad,
vaid Eestimaad.
Oled Sa näinud
mind kaugelt
või tundnud
oma südames?

Las räägin Sulle...

Minevikus loobitud on
kaikaid kodaratesse.
Sakslaste ja venelaste
solgutada olen olnud.
Osa minu rahvast
siiani kannab arme.
Need ei kao,
vaid jäävad meelde
liigagi.

Mis saab minust homme?
Kes kõnnib mu pinnal?
Kas on see võõras
või
on see oma?
Uued hinged...
Kas tunnevad nad mind?
Minu valu, minu verd, minu vaprust!

Ei võta mu piire,
ei võta mu keelt!
Ei kordu minevik,
vaid ootab helgem tulevik!
Seisan vastu
kogu ilu ja hingega.
Mina ja mu rahvas!
Mina ja mu rahvas!

Cätlin Sutt, Kendra Rosen

Meie Eesti

Eesti on meie kodumaa, see on koht, kuhu tuleksime ikka ja jälle tagasi rõõmsa tuju ja helge meelega. Meil on oma rahvas ja oma keel ning see on see, mis teeb meid uhkeks ja õnnelikuks. Eriti selletõttu, et Eesti on väike riik ning samuti pole meie rahvaarv väga suur. Vaatamata sellele on meil hästi säilinud kultuur ja kombetavad. Kindlasti aitavad selle kõige säilimisele kaasa Eesti sajad muuseumid, mitmed teatrid ning kinod. Samuti on Eestis kaunis loodus: sood, rabad ja metsad. Meile on antud vaba rannapiir. Veelgi kaunim on meie loomariik. Meil on mitmeid põnevaid kaitsealasid ning kuus erilmelist rahvusparki, mis aitavad sellel kõigel püsida. Ei saa ka märkimata jätta meie hästi arenenud digi-

maailma, näiteks võimalus olla igal pool internetivõrgus, ning ka e-valimised.

Väikese riigi üheks boonuseks on ka lühikesed vahemaad erinevate linnade vahel: jõudmine ühest Eesti otsast teise võtab vaid mõned tunnid. Ilmselt on ka see üks põhjustest, miks inimesed kokku hoiavad – ükski vahemaa ei tundu ületamatu.

Eesti rahvale on antud sõnavabadus ning elementaarsed õigused elule, kaitsele, haridusele ja vabale eneseteostusele.

Sellepärast meile meeldibki meie isamaa.

Gerlyn Haasma, Sandra Lumera, Regiina Grünberg

Meie Eesti

Meie Eesti on heaohuriik, kus tunneme ennast kaitstuna ja turvaliselt. Meie Eesti on täis häid inimesi, kes üheskoos suudavad ellu viia midagi suurt. Eestlased on asjalikud ja teevad pigem tööd, kui ajavad tühja juttu, kuid kui teema puudutab teise inimese aitamist, on eestlane alati valmis oma panuse andma. Eestlased on nõus andma oma raha ja abikäe, kui nad tõesti näevad vajadust. Kui abivajajaid ei aita valitsus, siis teeme seda meie. Kunagi ei tea, millal seda abi endal võib vaja minna. Meie Eestis on ilusad inimesed!

Üks olulisim pluss eestlaste iseloomu juures on nende armastus oma riigi vastu ja uhkus oma rahvuse üle. Lehtvitatakse igal võimalusel riigilippu ning lauldakse väarikalt hümmi. Selline austus oma isamaa vastu on aga maailma-

pildis kahaneval positsioonil.

Meie Eestis on sõnavabadus ja kõigil on õigus oma arvamusele. Mujal maailmas võib aeg-ajalt kohata tänavatel protestijaid, kelle jaoks on oluline, et nad saaksid oma tahtmise just sellel teel, sest muul võimalusel ei võeta neid kuulda. Eestlased avaldavad oma arvamust pigem internetiavarustes.

Meie jaoks on Eesti oluline ning alati südamelähedane. Oleme uhked, et saime kasvada üles riigis, kus valitseb rahu.

Anett Fokejeva, Krete Teearu

Minu Eesti

Meile meeldib see paik, kuhu oleme sündinud ja kus on meile antud võimalus elada ning kasvada. Seetõttu võimegi öelda, et see siin on minu Eesti. On palju nägemusi sellest, kas Eestis on hea elada või mitte, meie aga näeme, et Eestis on meie jaoks ainuõige koht ja me ei kujutaks oma elu kuskil mujal ettegi. On mitmed põhjuseid, miks Eesti n-ö trumpab kõik teised maailma paigad üle.

Eelkõige toome välja Eesti asukoha suured plussid. Me ei ole pidanud kogema tornaadosid, tsunamisid, vulkaanipurskeid ega ohtlike kuumalaineid. Meid on sellest säästetud ja meile on selle asemel antud hoopis imeilusad metsad, sood ja rabad, rannad ja saared.

Me ei näe põhjust, miks peaksime lahkuma Eestist, oma kodumaa, mis on meile nii armas ja kallis, ja elama kuskil mujal, kuskil, kus on teistsugune ja võõras. Muidugi oleme ka meie, nagu kõik teised noored, väga uudishimulikud ja ka meid tõmbavad seiklused eksootilistes maades aga siia. Eestisse, pöördusime me igal juhul tagasi, kuna siin on meie põlised juured ja tunneme selle maaga sügavat sidet.

Meile tudengitele on muidugi ka väga haridus väga oluline ja seegi on Eesti riigis tasuta ning väga kõrgel tasemel. Kuna näeme oma tulevikku Eestis, siis on meie jaoks ka tähtis, et koguksime oskusi ja teadmisi, mida hiljem kasutada Eesti arendamiseks ja paremaks muutmiseks ning mida järgmistele põlvetele õpetada ja edasi anda.

Eesti on meie sünnimaa ja meil on sellega tugev side, kuna see on meie kodu ja pelgupaik. Miski ei saa panna meid siit lahkuma või seda kohta unustama. Meil on siin hea ja me tahame siin olla. Täpselt nii võiks ka iga teine eesti noor mõelda, et meie riik ja rahvus säiliks ning meil oleks võimalus kunagi tähistada ka 200., 300., 400. jne vabariigi aastapäeva ja nautida oma esivanemate raske võitluse ning töö vilju, mis vabadust jahtides nopiti.

Triinu Lipp, Merko Aasaleht

Äärmusest äärmuseni: kultuur on ainus, mis...

Etnoloog ja koalitsiooni jõulupeolt tulnud poliitik istuvad laupäeva hommikul Maiasmoka kohvikus. Nad istuvad kõrvuti laudades, söövad mõlemad kapsapirukat ning unistavad.

Etnoloog lootusrikkalt: "Kultuur on ainus, mis loeb!"

Poliitik: "Poliitvõimu kaunis labürint, meie suur Euroopa riik! E-tehnoloogiline manna! Vahukoorene eurotort!"

Etnoloog ikka lootusrikkalt: "Kultuur loob inimesi. Kultuur on võrratu."

Poliitik: "Olen nagu nukuteatri juhataja. Elan lossis, Toompea lossis, kus mul on akna all plastikust palmipuu ja sahtlis karp Hispaania kirsstomateid. Elu nagu lill."

Etnoloog: "Inimene loob kultuuri. Kirjutab ja mõtleb ilusas eesti keeles. Imeline!"

Poliitik: "Oumagaad, propaganda, PROPAGANDA! Pänu saaks nüüd ju homopea-linnaks tembeldata, *finally* draama."

Etnoloog (võtab rahulikult viimase ampsu pirukast ja lahkub): "Mul on nii armas kodumaa, siin elavad nii kultuursed inimesed."

Poliitik (topib suu pirukat täis ja lahkub): "Sa ei jää täna saalis magama. Ei jää tukkuma, kuuled mind? Kultuuriministri koht vabaneb täna. Sa oled boss, teistel pole võimalustki! Sa armastad Eestit ja eesti keelt, kirjutad vahel huuletusigi ja vastad

Minu Eesti

Eesti on meie mets, rohi, loomad, õhk ja inimesed. Olen kuulnud, et öeldakse, et eestlased on endassetõmbunud, ja võibolla on ka. Tänu sellele me iseseisvaks saimegi. Mina näen rahu ja armastust.

See puhas õhk,
mu hinge paitab.
See rohu lõhn
mul hingata aitab.
Eesti.

Minu Eesti.
Te ei tea,
kui sügaval südames ta tantsib
ja väljast kui seest ta vastu,
igatsus mul mõtteis vantsib.
Isegi kui tee välja viib siit,
siis koju leian tee tagasi alati.

Eesti on üks väike riik Euroopas. Peaksime oma kultuuri säilitama. Arvan, et laseme liialt teisi kultuurinoote meie muusikasse. Me ei tohiks oma kultuuri kaotada, aga siiski võiksime loomult avatud olla uutele mõtetele. Räägime eesti keeles. Unustame need võõrkeeled väljendid, kuid samas peame jääma teiste suhtes sallivaks.

Kui vastu meil vaatab laululind,
kes pessa omal pojad poetab,
siis sõbralikkus tähtis vari,
aimult siis me rahuks kestamegi.

Ei saa
võõra linnupoegi me maha laita,
kes siis hiljem meidki aitab.
Hoiame oma linna kombeid,
ärgem hukaku neid.
Hoiame võõra linna elu,
kuid ärgem unustagem end.
Meie pesa teistele väike,
teised seda suurelt ei hinda.
Ega nemadki ei tea,
kui puhtas õhus me hinga.

Eesti on eriline ja mulle väga tähtis.
Neli aastaaga: kord sompus, siis päike,
vahel pilved ja äike. Mulle nii meeldibki.

Lüsa Kalista Sapas

Delfis anonümselt kommentaaridele. Keegi ei tea *hihi*. Sinust paremat ministrit pole! *You can do it!*"

Eesti poliitika lõhestab kultuuri tähendust – kord leiab poliitikut, et eesti keelt ja rahvast tuleb äärmusteni kaitsta, samas soovetakse luua mingisugune totter Euroopa riik, kus valitseb tehnoloogiakeel, metsade asemel kasvavad rahapuud ja rabades kihutavad imerongid. Poliitmaastiku tegelased ei taha mõista, et Eesti ei pea olema üleskeeratav muusikakarp, millest iga kord üks ja sama „Kaera-Jaan“ välja kargab. Kultuur on n-ö etnofuturistliku spektriga nähtus, mis seguneb ja muutub. Ei saa eeldada, et ükski teine kultuur Eesti kultuuri ei mõjuta, ning, käed ristis, kui turvamees Vabadsuse puisteel, ees seista.

Samas on naljakas näha neid kemplevaid poliitvennakesi, kes end patriootideks nimetavad, aga siis oma taskud metsaraiest tulnud rahast pungile ajavad ja Twitteris angloestlase kombel säutsuvad.

Johanna Roos

Mieie Eesti

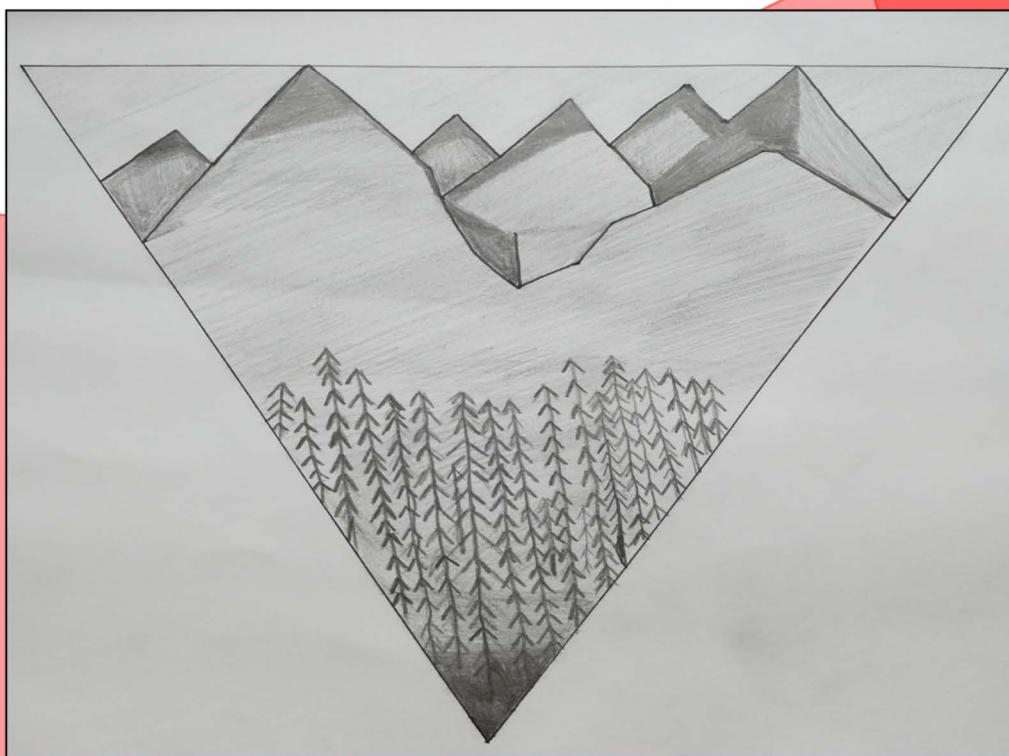
Meile meeldib Eestis
Ilusalt kõlab ta nimi
Nagu vabadusele ta sööstis
Uuesti seisis nagu kivi

Eemal näeme sinilindu
Elurõõmust pakatavat loodust
See annab meile indu
Taas ärkab kõigis lootus

Iga eestlane siin elu loob
Me isamaa meile on kallis

Austust ta meile kõigile toob
Aitama kõiki on ta valmis

Elina Elend, Aaron Eljas, Katrin Altmann

Ander Aarde

MINU EESTI

Sündinud kakskeelsesse perre, on meie arvamus Eestist ja kogemus siin elades olnud palju teistsugusem, võrreldes eesti rahvusest õpilastega. Juba lapsepõlvest saati on kohanemine siinsete traditsioonidega ja usku-mustega olnud meie jaoks veider, kuna kodus õpetati meile oma teisest rahvusest rohkem. Seega on ka meie nägemus Eestist teistsugune kui teistel. Toome välja meie kummagi kogemused eraldi.

Martin

Juba lapsest saati sain aru, et olen mõnes mõttes "teistsugune". Kui lasteaia olid veel keelegrupid, kus olin venekeelses grupis, siis aasta enne kooliminekut viidi mind üle eestikeelsesse gruppi lootusega, et õpin eesti keele ära. Ja nii see algaski. Ühe aastaga pidin ma ära õppima keele, milles polnud kunagi suhelnud, ning õppima ära ka selle, mis oli tavaline eestlaste jaoks ja mis mitte. Olgu öeldud, et see polnud just kõige parem aeg minu elus. Kuigi ma õppisin ära uue keele ja kultuuri, mis oli väga lahe ja mis aitab mul Eestis paremat tulevikku planeerida, oli selle kõige saavutamine ühe aastaga üpris raske. Kuidagi sain selle küll tehtud. Siis tuli aeg kooli minna. Kuna olin lasteaia arvates eesti keele hästi ära õppinud, saadeti mind eestikeelses kooli. Esimesed kooliaastad polnud just kõige paremad, sest minu eesti keel polnud üldse nii hea, nagu oli arvatud lasteaia. Koolis oli mul väga raske sellepärast, et ma ei saanud paljudest asjadest aru, kuid klassis leidis õpilasi, kes olid nõus mind aitama. Nendega, kes olid minu vastu sõbralikud, olen ma siiani sõber. Nendele jään ma alati tänulikuks, et nad tegid mu koolipäevad vähegi paremaks. Kuid kõik hea varsti lõppes. Umbes 5. või 6. klassis hakati mind kiusama ja mu kallal norima minu ikka veel olemasoleva aktsendi pärast ning ka sellepärast, et ma olin venelane. Arvata-vasti olid klassikaaslased avastanud, milline on olnud Eesti ja Venemaa vaheline ajalugu ning teinud enda jaoks järeldusi, et ehk olen ka samasugune, nagu olid inimesed 30–40 aastat tagasi. Kõik see jätkus kuni põhikooli lõpuni. Mu vanemad mulle ütlesid, et ma lihtsalt ei pööraks sellele tähelepanu, kuid seda polnud tegelikult nii lihtne teha.

Põhikoolis olid ka mõned pannud mulle väga ilusa hüüdnime "Russ", mis räägib iseenda eest. Ei usu, et teiegi taluksite midagi 9 aastat, kui iga teie koolipäev algaks sellega, et keegi kutsub teid mingi imeliku nimega. Aga noh, ei saanud ma seda kuidagi muuta, seega, et oma elu lihtsustada, võtsin seda kui nalja ja söötsin natuke nende egosid kõik need aastad.

Minu heaks avastuseks ei huvitanud gümnaasiumis eriti kedagi, millisest rahvusest ma olen. Mõnikord mõni ikka saab kurjaks kui saan vene keele tunnist ära, aga mis teha, olen selle 9aastase kannatusega ära teeni-nud. Igatahes pole minu kogemus just mitte kõige parem, aga see on kindlasti mind õpetanud teisi nende rahvuse või tausta pärast mitte kritiseerima. Olen väga tänulik nendele inimestele, kes olid nõus mind aitama ja kes õpetasid mulle eesti keelt ning aitasid mul paremini eesti kultuurist aru saada. Vaatamata sellele, et mõni pole mind vastu võtnud eestlasena, saan vähe-malt ise öelda, et olen eestlane, mis sest kui ainult pooleldi.

Rose

Kuigi ma kasvasin üles ingliskeelsete raamatute ja multikatega, ei tundnud ma end teistest nii väga erine-valt. Minul oli arusaam, et inglise keel oli levinud keel, mitte, et laste kanalitel oli ka eestikeelne funktsioon. Ainus märgatav erinevus oli minu nimi. Seda oli raske hääldada ja kirjutada, kuid väiksena ma ei pannud seda kunagi tähele. Ma ei uskunud, et olen ainus veidra nimega.

Kui lasteaed lõppes, sain aru, et isegi kui ma vaatasin mõnda üksikut osa „Buratino“ sarjast, ei tähendanud see, et olin eesti keeles kõige parem. Minu põhilised lahkelid kahe rahvuse vahel tekkisidki koolis. Käisin logopeedi juures, kuna ei osanud teatud häälikuid ja sõnu õigesti hääldada. Ka soravalt lugemine oli minu jaoks väljakutse. Inglise keele tunnis olid asjad teisiti. Kaasõpilastel oli raskusi artiklite ja lause ülesehituse-ga, kuid samal ajal tundus minule kõik loogiline ning peaaegu instinktiivne. Vahel ka tuli ette olukordi, kus pidin ise õpetajat parandama, kui ta ei teadnud sõna, mida õpilane küsis. Kuna inglise keele tundides läks mul hästi, tekkis teistel arvamus, et ma tean selles aines kõike, mis sest, et olen sündinud Eestis ja ka elanud siin kogu oma elu nagu teisedki. See tegi elu veidi raskemaks ning muutis mind väga ebakindlaks. Kui ma tunnis midagi ei osanud, olid klassikaaslased kohe kas šokis või kiusasid mind, sest ma ei saanud ju ometi pidada inglise keelt teiseks emakeeleks, kui tegin selles paar viga. Samas peab meenutama, et ka eestlased teevad enda keeles vigu, ja kogemuse põhjal pean ütlema, et neid selle tõttu ei kiusata nii palju kui kakskeelseid lapsi. Olin alati olnud uhke enda kahe rahvuse üle, kuid aastate vältel tekkis tunne, et pidin seda peitma. Mulle öeldi korduvalt, et ma ei saa olla ameeriklane, kuna elan Eestis. Kui üritasin vastu vajel-da, korراتi seda lauset jälle. Mõeldes ka praegu selle peale, tuleb mul nutt kurku. Ainus kord, kui minu teist rahvust teadvustati, oli siis, kui seda taheti minu vastu

kasutada. Minu endine põhikooli inglise keele õpetaja karjus mu peale klassi ees, et kukun eksami läbi põhju-sel, et mul on ameerika aktsent. Sain 98 punkti 100st. Kõik ütlesid mulle, et see on väga kõrge ja hea punkti-summa, kuid ise tundsin, et olin eksami läbi kukkunud. Ma ei teadnud ju kõike ja see pani minu endas kahtle-ma. Täna peavani ei tunne ma end mugavalt, kui ütlen inimestele, et olen pooleldi teisest rahvusest, aga samas tahan olla selle üle uhke ja tunda sellest rõõmu. Kuigi eelnev tekst kõlab masendavalt, pean ütlema, et olen siiski õnnelik, et olen siamaani elanud Eestis. See on aidanud mul avada silmad ülejäänud maailma suh-tes, andnud mulle eluaegsed sõbrad ja ka tegelikult harinud mind paremini, kui Ameerika oleks kunagi suutnud. Eesti on väike, kõik on lähedal, su sugulase klassikaaslase öde tunneb kuidagi sinu ema ja me ei pea sõitma bensiinijaama 30 minutit ega asu ainus lähedal olev pood kahe tunni kaugusel. Tänu oma kogemustele on mul, millest jutte rääkida ja kirjutada, mida teen meeleldi. Ma ei vahetaks enda lapsepõlve siin välja teise jaoks.

Inimesed on erinevad olenemata nende rahvuse aja-loost või teiste samast rahvusest inimeste tegevusest. Eelarvamuse asemel võiks inimesed panna rohkem rõhku teise tundma õppimisele ja pigem huvi tundma teise rahvuse vastu kui seda kritiseerima. See üksnes ei hariks küsijat, vaid tõstaks ka teise enesehinnangut. Eesti riigina on meie jaoks südamelähedane vaatamata sellele, kuidas meid on teisest rahvusest olemise pärast koheldud. Nüüd on aastad möödunud ning Eesti ühis-kond ka arenenud, mida on vaid rõõm vaadata.

Martin Belan ja Rose Marietta Reber

I guess it's time,
it's time for myself.
For the new adventures.
I guess it's really time...
Time to move on.

M.S

Silly little girl.
She tried to be perfect,
for everyone.

But she forgot
something.
The most important person in the world,
Herself.

M.S

ARVUSTUS

“Maa ja taeva vahel” kontserdikülastus

Kontsert “Maa ja taeva vahel” toimus 21. novembril Pärnu Kontserdimajas. Mari Jürjensi (kitarr), Liis Viira (harf) ning Robert Jürjendali (kitarr) esituses kõlas tunni aja jooksul nii huvitavaid instrumentaalpalu kui ka sisuka vokaallisandiga teoseid.

Mari Jürjensi hääle tämber on kõike seda, mida üks ilus lauluhääl minu arvates olema peaks: kõrgetel nootidel väga õrn ja õhuline (mitte kriipiv), kuid madalamatel nootidel mahlakas ja jõuline. Kõige lihtsamalt öeldes on ta hääl tavakuulaja kõrvale ilus. Kontserdi meeleolu oli rahulik, unistav, kohati tundeline ja nukker (näiteks lugu, mis rääkis ühe neiu peiu lahkumisest). Kontserdi vältel palade tempo varieerus, kuid väga kiireks siiski ei läinud, oli pigem rahulik. Olenevalt loo meloodiast ning sisust varieerus ka palade dünaamika, kuid heli ei muutunud kordagi liiga valjuks, et rikuks kontserdi üldist rahulikku meeleolu. Jürjensi loomingulised meloodiad olid sillerdavad ja sujuvad, kohati isegi uimutavad. Oli nukraid palu ning ka mõni rõõmsameelne.

Liis Viira looming oli samuti sillerdav ning ta imiteeris harfil ilusti lumesadu. Mingil määral oli Viira looming unisem ja minu jaoks igavam. Robert Jürjendali lood olid modernsemad ning tundusid mulle nüüdisaegsemad ja abstraktsemad. Kuna tegu oli instrumentaalpaladega, oli kuulajal suurem roll teoste sisu ja

meeleolu (enda jaoks) mõtestamisel. Üldiselt sobisid kolme autori palad omavahel hästi kokku. Neil oli kõigil rahulik *vibe*, kuid oli olemas ka vaheldus: sõnadega ja sõnadeta laulud, nukra ja rõõmsama meeleoluga palad ning voolavamad ja hoogsamad teosed.

Esinejad rääkisid mitu korda laval lumeootusest ning osa kontserdil esitatud palu oli seotud ilmaga. Jürjens rääkis ka seda, et ühest küljest vaadatuna on inimene siin ilmas nii väike. Sellest ka kontserdi pealkiri ja peamine mõte “Maa ja taeva vahel”. Olin varem kuulnud ühte kontserdil esitatavatest lauludest - “No näed”. See oli mu üks lemmikuid ka 21. novembri kontserdilt, kuid armusin ühte teise teosesse veelgi rohkem. Ma ei tea selle pealkirja, kuid loo põhiee seisnes selles, et üks noor neiu kaotas oma armastatu. Enne loo esitamist rääkis autor ka selle laulu mõttest, mis pani mind juba kuulama. Teos algas *a cappella*, seega üpris vaikselt ja nukralt. Jürjensi õhulise ja sillerdava hääle esituses oli see imeilus õrn algus loole, mis kulmineerus tundeliseks ja väga sügavamõtteliseks palaks. Arvan, et lisaks suurepärasele esitusele meeldis mulle see lugu just seepärast, et selle tagamõte oli nii nukker ja liigutav.

Etteheiteid on mul teha ainult ühe pala suhtes. Mulle eriti ei meeldinud see lugu, mida esitasid Jürjens ja

Viira koos. Minu meelest ei sobinud nende hääletämbrid eriti hästi, seega mu kõrvale kõlas lugu kohati mustalt.

Üldiselt jäi mulle kontserdist hea mulje. Minu jaoks oli eriti põnev kuulata harfi, kuna ma polnud enne kedagi seda mängimas näinud-kuulnud. Mulle meeldis see, et esinejad rääkisid minimaalselt, võib-olla oleks seda isegi võinud vähem teha. Iga kuulaja sai mingil määral siiski lood enda jaoks ise lahti mõtestada. Kuna terve kontserdi vältel kestis rahulik ja mõnus meeleolu, siis oli selle pikkus täpselt paras - oleks ta pikem olnud, siis oleks muutunud liiga uimutavaks ja väsitavaks. Kontserdi ülesehituselt meeldis mulle enim see, et nad esitasid enne palade vahel rääkima hakkamist paar lugu. See oli sujuv ja mõnus sissejuhatus muusikaelamusele. Külastaksin meeleldi antud muusikute kontserte teinekordki!

Marlen Kokla

Juha Liiv: elu ja surma vahel

Mis teha, kui su elutuli juba varases nooruses kustuma hakkab? Leekidest jäävad alles helkivad sõed. Sõed ei kustu aastaid, vaid hõõguvad järjekindlalt edasi. Pilkasest pimedusest teeb see ainult hämaruse. Selle valgus ei saa raamatut lugeda ega aita ka selle kuumus pliiti soojendada. Kui soov surra on suurem kui soov elada, siis on raske elust rõõmu tunda ja sihti silme ees hoida. Nii olid lood Juhan Liiviga.

Tal oli oskus panna kirja oma sügavamaid mõtteid ja tundeid nii arusaadavalt ja ilusalt. Liiv tundus minule

isikuna, kellel ei ole peas kunagi vaikust. Alati keerleb seal tuhandeid erinevaid mõtteid, mis teda õsiti üleval hoidsid. Paljud mäletavad Juhan Liivi kui luulemaailma piinatud hinge ja masendavate ning morbiitsete teoste loojat. Olen alati arvanud, et kurvameelsetes asjades ilu nägemine on oskus. Liivi teostes on palju

juttu surmast ja enesevilkamisest samuti Eestimaast ja selle lummavast loodusest.

Väidetavalt meeldis juba noorest peast Liivile üksindus ja metsas viibimine. Palju annab luuletaja loomingule

juurde tema enda eraelu? Juhan Liivi kirevat elu ja tema kohati ebastabiilset mõistust teades on kindlasti põnevam tema teoseid lugeda, sest siis sa saad mingi-sugusegi ettekujutuse, mis selle loomehiiglase peas toimus.

Sondra Udu

Kooli vilistlane Karl Kivi

Pärnu Ühisgümnaasiumi (Pärnu I Keskkooli) on lõpetanud väga paljud Eestis tuntud tegelased, näiteks helilooja ja muusik Valter Ojakäär, kultuuritegelane Ela Tomson. Mina soovin Teile siinkohal tutvustada oma onupoega Karl Kivi, kes on samuti meie kooli vilistlane.

Mis aastal sa lõpetasid Pärnu Ühisgümnaasiumi?

Ma lõpetasin Pärnu Ühisgümnaasiumi 2018. aastal.

Kuhu ja mida sa edasi õppima läksid? Miks just need õppealad? Kuidas sa selliste valikuteni jõudsid?

Minu praegune õpingutee kulgeb Tartu Ülikooli Pärnu Kolledžis - ettevõtluse ja projektijuhtimise erialal. Mulle tundus see olevat huvitav eriala ning hea võimalus õppida kodulinnas. Lisaks eeltoodule alustasin samal aastal ka õpinguid Tartus Heino Elleri muusikakoolis trompeti erialal. Tahtsin pilli õppida ning vastavat haridust saada, lisaks teadsin, et seal saan endale hea õpetaja, kellega on hea kontakt olemas.

Kas sinu valitud õppeasutustes õpitaval on ka mingeid seoseid, kui on, siis milliseid?

Üks, mis neid seob, on kolledžis õpitavad projektijuhtimise õppeained, mis aitavad tulevikus teha ka muusikaga seotud projekte.

Kui sa õpid kahes erinevas õppeasutuses korraga, siis kuidas sa jõuad kahes koolis korraga õppides keskenduda oma õppeainetele? Mis on olnud raskused? Milline on õppeasutuste suhtumine, et õpid kahes koolis korraga?

Kõige suurem probleem on loengutesse kohale jõudmine. Mõned on õnneks sellised ained, kus saab ka iseseisvalt Moodle'is asjad ära teha ning tundi kohale jõudma ei pea. Kuni eksamid tehtud saan, ei ole kummalgi koolil mingeid etteheiteid. Kui hakkab eksamite aeg kätte jõudma, hakkab endale plaani koostama: millal, kuidas, mida teen, ja võimalusel püüan need jagada nii, et ei peaks iga päev kahe linna vahel sõitma.

Milline on sinu senine ülikoolikogemus olnud?

Ülikoolielu on olnud vahva, kuid samas on olnud pingeline: eksamid, õigel ajal loengusse jõudmine, ajaplaneerimine. Lõõgastumiseks ja stressi vähendamiseks on ülikoolis eri üritusi ja pidusid, selleks, et mõtted õpingutest natukene eemale saada.

Kas sa kuulud ka ülikoolis mingisse korporatsiooni?

Praegu mitte. Olen küll mõelnud selle peale, kuid ajaliselt poleks lihtsalt võimalik pühenduda ka korporatsioonile. Siiski olen lähemalt tutvunud korporatsioon Sakala tegemistega, kuhu kuuluvad mul paar tuttavat. Samuti olen käinud ka nende külalisõhtul, mis oli üks vägev kogemus ning pani mõtlema, et tulevikus võiks nendega ühineda.

Millest sa oleksid tahtnud rohkem teada saada, kui astusid ülikooli? Kas ülikooli tutvustav eelinfo oli piisav ja arusaadav, ammendav?

ÕIS-i (õppeinfosüsteemi) kasutamise kohta oli vähe infot. Samuti oli vähe infot selle kohta, millised ained oleks mõistlik millalgi võtta, et kõik õigel ajal tehtud saaks. Üldiselt oli kõik, nagu arvata oli. Mingeid väga suuri üllatusi ei olnud. Natuke üllatav oli vast see, et pea igas aines (TÜ-s) peab pidevalt tegema grupiesitlusi ning erinevaid grupitöid. Kahe kooli vahel käies on see natuke tüütu. Mõnes mõttes oleks lihtsam teha selliseid ainetöid ükski.

Mis on su nõuanded tulevastele ja praegustele 12. klasside õpilastele, kes ei tea või kahtlevad, mida teha pärast gümnaasiumit?

Soovitan ennast kuhugi kooli ikkagi ära registreerida. Kuhugi, mis pakub vähegi huvi. Alati on võimalus ära tulla või võtta akadeemiline puhkus, kui tundub, et see pole see õige. Pole mõtet õppida midagi, mida hing ei ihka. Eelkõige soovitan tegeleda just sellega, millega ise rahul saab olla.

Kui sa olid gümnaasiumiõpilane, kas käisid ka kooli esindamas?

Ainus, mida mäletan, oli see, et käisime kooli kooriga kas Audrus või Saugas mingil üritusel esinemas. Rohkem kahjuks ei meenu.

Kuidas sul jätkub H. Elleri nimelises Tartu Muusikakooli õppides ja lisaks sõidule kahe linna vahel aega pilliharjutamiseks ja õppimiseks Pärnu Kolledžis?

Tartus olles harjutan pilli rohkem ning keskendun võimalusel ainult Tartu koolile. Kui tulen Pärnu, siis tegelen peamiselt ainult kolledži ainetega.

Tean, et lisaks õppimisele kahes koolis töötasid sa ka õpetajana. Kus? Mida see sulle juurde annab? Millised raskused ette tulid?

Töötasin Pärnu-Jaagupi muusikakoolis trompeti õpetajana. Kooli ajal töötamine annab kindlasti palju juurde, eriti kogemuse näol. Õpilastega sain ma hästi läbi ja suuremaid probleeme polnud. Üheks raskuseks võin tuua oma autoriteedi kehtestamist, kuna olen siiski noorem kui ülejäänud õpetajad seal koolis ja vahel tundus, et õpilased n-ö kuritarvitavad seda heas mõttes ära. Üldjuhul üritasin olla selline õpetaja, kes meeldiks kõigile, kuid nii, et saaks ka vajalikud asjad tehtud.

Lüsi Künarpuu

Vilistlased - mis neist saanud on

Et endiselt lihtsustada edaspidiseid elukäike, küsitlesin seekord kahte meie kooli vilistlast, kes meenutasid nii enda gümnaasiumiaega kui andsid ka tulevikuplaanide tegemise osas nõu.

Uku Kõrre

lõpetasid Ühisgümnaasiumi?

2019

2. Kuhu ja mida edasi õppima läksid?

Edasi läksin õppima kehakultuuri Tallinna Ülikoolis.

3. Kui vaatad tagasi oma gümnaasiumiaastatele, mis positiivsed hetked Sulle

Laura Oad

1. Millal lõpetasid Ühisgümnaasiumi?

Ühise lõpetasin sellel aastal, 21. juunil 2019

2. Kuhu ja mida edasi õppima läksid?

Hetkel õpin Tallinna Ülikoolis sotsiaaltöö erialal.

3. Kui vaatad tagasi oma gümnaasiumiaastatele, mis positiivsed hetked Sulle esimesena meelde tulevad?

Siiamaani on gümnaasiumiaastad olnud mu elu parimad, ausalt. Nii vägev oli. Esimese ajana meenub klass, kellega koos võiduka lõpuni olime. See kamp oli päris ainulaadne, ma ütleks. muidugi ka sõbrad, kes tekkisid gümnaasiumis ja kes loodetavasti jäävad sõpradeks terveks eluks, ja muidugi ei saa mainimata jätta kõiki neid pidusid.

4. Millest Sa oleksid tahtnud rohkem teada saada enne ülikooli minekut?

Ma arvan, et kõik tuleb kogemusega: ei ole sellist tunnet küll olnud, et oleks mingist olulisest informatsioonist ilma jäänud.

5. Milline on Sinu senine ülikoolikogemus olnud?

Mul on olnud väga erinevad emotsioonid seoses ülikooliga. Kooli ja töö tõttu on hobid (laulmine ja tantsimine) unarusse jäänud.

6. Kas kuulud ka ülikoolis kuskile korporatsiooni?

Hetkel ei kuulu.

7. Kas Sa olid gümnaasiumis või ka juba varem aktiivne noor?

esimesena meelde tulevad?

Klassikaaslased. Meil oli ühtne ja väga vinge punt koos ning ausalt öeldes tundsi, et meile tehti liiga, kui meid rebaste retsimisel võitjaks ei valitud.

4. Millest Sa oleksid tahtnud rohkem teada saada enne ülikooli minekut?

Sellist hetke õnneks ei ole tekkinud, sest sõbrad, kellel juba aasta võrra rohkem ülikoolis kogemust on, hoiatavad mind enam-vähem kõige eest, mis ees ootab, ja kui küsimusi tekib, siis alati saan neilt küsida.

5. Milline on Sinu senine ülikoolikogemus olnud?

Ptüü, ptüü, ptüü, aga siiani on siin lihtsam olnud, kui kartsin.

6. Kas kuulud ka ülikoolis kuskile korporatsiooni?

Ei kuulu.

7. Kas Sa olid gümnaasiumis või ka juba varem aktiivne noor?

Mitte liialt, samas eemale ei hoidnud, kui oli vaja midagi korraldada.

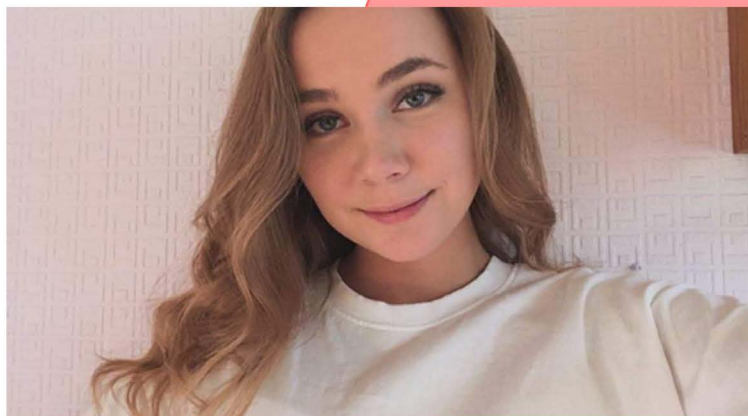
8. Kas soovitate tulevasele tudengile pigem ühikas elamist või oma korteri soetamist?

Ühikas on odavam.

9. Mida soovitate praegustele abiturientidele enne ülikooli kandideerimist?

Mõtle hästi läbi, kas ikka tahad seda eriala õppida ja kunagi selles valdkonnas töötada. Ja ära põe.

1.
Millal

Ma ütleks küll, et olin põhikoolis kui ka gümnaasiumis üsna aktiivne. Mulle meeldib tegeleda erinevate asjadega.

8. Kas soovitate tulevasele tudengile pigem ühikas elamist või oma korteri soetamist?

Jagan korterit koos sõbraga, kes käib samuti ülikoolis.

9. Mida soovitate praegustele abiturientidele enne ülikooli kandideerimist?

Ärge mõelge üle ning ärge kartke ebaõnnestuda! Kui eriala ei sobi, saab alati seda vahetada.

Britt Rondo

Tõsisest teemast komöödia

Käisime Pärnu Apollo kinos vaatamas režissöör Taika Waititi komöödiat "Jänespüks Jojo", mis rääkis noorest poisist, kes elab II maailmasõja aegsel Saksamaal. Suure üllatusena avastab peategelane, et tema kujuteldavaks sõbraks ei ole keegi muu kui Adolf Hitleri totter versioon.

Film pakkus meile huvi, kuna sellisest tõsisest teemast nagu on sõda oli tehtud komöödia. Tahtsime ise teada saada, kas on võimalik teha film, mis ei riivaks kellegi tundeid ja pakuks samas nalja. Film pani nii naerma kui ka mõne koha peal mõtlema. Näidati ka tõsiseid asju, nagu natsirežiimivastaste sakslaste poomist. Kurbnaljakas oli see, kuidas kujutati noori, võiks lausa öelda pisekesi poisse, kes olid sõjas. Oli põnev elada kaasa peategelasele, kes oli filmi alguses tulihingeline natside pooldaja. Tema tuba oli täis haakriste, mis olid natside sümbolid, samuti vihkas ta juute, arvas, et need on saatana ega ole inimesed. Pöördepunktiks oli see, kui poiss armus tüdrukusse, kes oli juut ja keda aitas poisi ema, peites teda seina sees. Filmi lõpuks muutus poisi maailmavaade: filmi alguse täielik juutide vihkaja ja natside pooldaja põgenes filmi lõpus juudist tüdrukuga ära.

Kõige tuttavam näitleja, kes ekraanilt kohe vastu vaatas, oli blond ja täidlane Rebel

Wilson, keda oleme näinud ka teistes komöödiates. Seekordki jäime tema osatäitmisega väga rahule. Kiidusõnad on ära teeninud ka teised näitlejad. Film meeldis meile väga, kuna see oli tõesti komöödia sõjast, kuid seejuures ei olnud see meie jaoks labaselt naljakas. Mõne koha peal oli olukord meie arvates üle võlli keeratud. Näiteks laagris oli ülesanne raamatuid põletada, kui sõda tuli, pandi väikse poisi külge pomm ja talle öeldi, et mingi kallistagu seda inglast seal, mis oli naljakas, kuid samas veidi üle piiri.

Soovitame minna seda filmi vaatama inimestel, kes eelnevalt teavad teisest maailmasõjast, muidu võib film olla veidi mõistmatu. Saime kinnituse sellele, et sõjast on võimalik komöödiat teha

Kairi Mõttus, Tairi Mõttus

Järjejutt IV

Ma pole kunagi olnud nende sügavamõtteliste tsitaatide usku, mida pubekatele hirmsasti sotsiaalmeedias meeldib levitada, ega pole ka arvanud, et ma neist üldse kunagi suudaks aru saada. Sellele vaatamata tundus, nagu paljude asjadega sinu elus, et hindasin eelnevalt omaenda võimekust alla igasugust arvestust. Emotsioonide taltsutamiseks otsisingsi siis ühe, kui ma õigesti mäletan, naabrinaise jagatud postituse põhjatust varasalvest välja. Ütlus oli küll kaheosaline, aga sel hetkel, kui ta meelde tuli, jäi mind ääretult kummitama just see pool: „Ei saa olla reetmist, kui ei ole armastust.“ Ma ei tea, kas olen ainuke, aga vahepeal tekib selline tunne, et tahaks sõnad lihtsalt ära kägistada. Võib olla andis mu enda mitmetasandiline kibestumus signaali valule vihaga vastata. Mida rohkem teemat peas kerisin, seda rohkem raev ka kasvas. „Ei suutnud midagi jälle püksis hoida, kuradi jobu. Ma teen ta süldiks, kui ükskord püsti saan. Ei, ei... See oleks liiga lihtne...“ Oma kätemaksuplaani haududes jäi tähele panemata, milline hulk rahvast voodi ümber oli kogunenud.

„Doktor, vaadake ta põski! Ta nutab!“

Too paaniline hää! Tõi mind enam-vähem kuskilt ebamäärastest kaugustest reaalsusesse tagasi, sest, nagu olen maininud, selle tämbri tunneksin ka kilomeetrite kauguselt ära. Tegelikult aga oleksin parema meelega kuuland maksimaalse helitugevuse peal soprani lööritamist (vihkan ooperit), et ta jutt nii vähe kui võimalik mu kõrvu häirida saaks.

Kuigi ilmselt oli sõnum oluline ja arvestades fakti, et arst oli palatisse kohale kutsutud, siis ega mind üldse ei huvitanudki, mis sellel inimvarel oli öelda. Tema

öeldus oli aga terve palati vaikselt teinud. Isegi nii vaikselt, et masinate pubitamise kõrval kuulsin omaenda vere kohinat, rääkimata siis arvatavasti veel nelja kohalolija hingamisest. Pärast poolt minutit vaikust hakkas kuidagi nii imelik, et oleksin hea meelela lihtsalt ruumist välja astunud. Teadsin, et tohter üritas leida viisi, kuidas kõige normaalsemalt tavainimesele seletada, mis tema, vabandust, kuid pean seda niimoodi kirjutama, s-e-a-d-u-s-l-i-k-u naise ja s-e-a-d-u-s-l-i-k-u abikaasaga toimus.

Et piinlikku olukorda natukeneki leevendada, hakkas arst haigekaarti sõrmedega trummeldama. Prille ninal kohendades lausus ta viimaks: „Vaadake... Kooma ei võrdu ajusurmaga. Ajusurma puhul lakkaksid kõik teadlikud ja kognitiivsed funktsioonid, refleksid. Teie abikaasa on elus, sisuliselt ülimalt sügavas unes, kuigi teadvuseta ning ta ei suuda...“

Tom katkestas teda ebaviisakalt mingisuguse imeliku äginaga, milles kajas nii frustratsioon kui ka tülpimus. „Okei, selge-selge. Läheme nüüd otsekohe asja juurde. Miks ta nutab?“

Erik lisas: „Jaa, miks emme nutab?“

Ma valetaks, kui ütleksin, et katkestamisele järgnenud doktori terav hingetõmme poleks mind täielikult kõnetanud. Või nagu noored kasutavad väljendit, et nad *feelivad* seda.

Jutujärje võttis sedapuhku üle hooldusõde: „Mida dr. Perna tahab öelda, on see, et sellises olekus võib inimene nutta, teha grimasse, isegi naerda. See ei tähenda aga, et ta vaimselt teadvusel oleks ning saaks aru, mida ta teeb.“

Paljud teosed kerivad pinget kõrgpunktini, mille peale

nimitegelane kogu täiega rööpast välja viiakse. Ütleksin ise, et minu loo puhul sai kulminatsiooniks hetk, kui panin täpselt sel sekundil kahe arsti räägitu omavahel kokku. Kas oled kunagi kogenud, kuidas tõeline hirm füüsiliselt mööda selgroogu allapoole ronib? Ma tõesti tundsin seda sama terrorit, kusjuures esimest korda elus, ainukese erinevusega, et see oli mingil moel veelgi intensiivsem. Intensiivsem arvatavasti sellepärast, et lootusetuse allasurutud õud hakkas siis tagantjärele justkui lainetena mõistust ründama. Olen sügavalt teadus- ja meditsiiniusku, seega vapustas mind teadmine oma olukorra erakordsusest, ebatavalisusest. Sa võid ju mõelda, kuidas see tädi alles tol hetkel aru sai, et olukord on jama ning ausalt öeldes ei tea ma ka ise, miks alles siis.

„Äkki jäängi siia mitmekümneks aastaks vedelema ja siis ühel hommikul nad mõtlevad, et see on juba surnud mis surnud, tõmbaks juhtmed nüüd seinast välja,“ pluss saja teise deemoniga võideldes ei saanudki märgata, et tuba oli juba ammu tühi, külastusaeg oli läbi ja kell lõi juba kahteteist. Ainukeks märgiks eelnenud sisemisest häiritusest olid kuivanud pisarad põskedel.

Andra Tammekand

Triibulised sokid

Indigosinine kampsun, triibulised sokid.

Mustad teksapüksid, loomulikud lokid.

Istub ja loeb.

Pehmed kollased kindad, sügislehepruun sall.

Halli mustriga mantel, must särk kõige all.

Istub ja muusikat kuulab.

Jalas džentelmani kingad, peas varesehall müts.

Istub ja aknast välja vaatab.

Jonhanna Roos

SPORT

Võrkpall. Mis see õigupoolest on? Ma arvan, et enamik selle artikli lugejatest on vähemalt korra elus mänginud võrkpalli. Kui just mitte meie koolis, siis koduses keskkonnas või eelmises koolis kindlasti. Me kõik õigupoolest teame, mis mäng see selline on, aga arvan, et paljud ei tea näiteks seda, milline äss meie kooli kehalise kasvatusõpetaja Mehis Merilaine selles on olnud ja on praegugi. Mehis tundub mulle isiklikult väga sümpaatse inimesena, ei puudu tal hea huumorisoon ja vali hää. Lisaks sellele on ta tulnud näiteks 1993. aastal Pärnu Jardi meeskonnas Eesti meistriks. 1988. aastast on ta tegutsenud võrkpalli kohtunikuna ning 1993. aastast rannavõrkpalli kohtunikuna. Mehist on valitud 23 korda Eesti top 10 võrkpallikohtunike hulka. Kõigele lisaks ei saa ka seda märkimata jätta, et ta on valitud Eesti Koolispordi Liidu poolt, kõige spordisõbralikumaks õpetajaks 2019. aastal. Meie koolis leidub veel mõningaid võrguässasid ning minuga oli lahkesti nõus intervjuu tegema Tony Tammiksaar. Tony on Pärnu Ühisgümnaasiumi õpilane, kes siirdus eelmise aasta sügisel Rakvere Spordikoolist Pärnu Võrkpalliklubisse. Tubli spordipoiss kuulub ka Eesti u20 EM-valikturniiri meeskonda, kellega 10. jaanuaril saadi võit Kosovo üle 3:0.

Robin Roosma

Intervjuu Tony Tammiksaarega: Rahulolu

Kus valguse leiad
seal lootusekübe ootab.
Vahel komistad teel,
pole vaja rutata,
puhka veidi.

Kuidas sattusid sellisele alale nagu võrkpall?

Vanaema käest sain selle pisiku, väiksest peale (5-6aastasena) hakkasin vanaemaga palli toksima ja siis hakkaski meeldima

Kui vanalt alustasite?

Alustasin 7 aastaseks ehk siis kui esimesse klassi läksin.

Milline oli teie esimene klubi ja kas jätkad tänaseni seal?

Esimene klubi oli Rakvere Spordikool, noorte võistlusi mängin veel spordikooli all, aga trenni teen Pärnus Pärnu Võrkpalliklubiga ja esindan neid siinses liigas.

Milline oleks teie jaoks selline saavutus, et peale seda oleksid endaga täiesti rahul ning võiksid igal hetkel pensionile minna?

Ma arvan, et sellise saavutuse peale on praegu veel vara mõelda, kuid arvatavasti siis oleksin rahul kui tulevik oleks finantsi poole pealt kindlustatud ning erinevaid tiitleid võidetud nii koondisega kui ka klubiga.

Mis te arvate Eesti võrkpallist?

Ma arvan, et Eesti võrkpall on hetkel päris heal tasemel ning paistab et see tase liigub tõusvas joones.

Kes on teie suurim iidol?

Mul polegi erilist suurt iidolit, keda ma austaks ja kelle moodi tahaks olla. Teen vaikselt oma asja ja annan endast parima.

Mis on tänaseni olnud teie elu tipp hetk võrkpallis?

Tipp hetk hetkel ongi ma arvan see, et Pärnu VK-ga sain lepingu ning võimaluse siin mängimiseks ja treenimiseks.

Kui saaksite, kas muudaksite midagi tänapäeva võrkpallis?

Võrkpall on praegu täpselt nii ilus nagu ta olema peab ja ei oskaks midagi selles muuta.

Mida soovitate noortele võrkpalluritele?

Noortele võrkpalluritele soovitan seda, et trenniks kui ka mängus tuleks kuulata treenerit ning igaljuhul tuleb vaev raske töö eest mingil õigel hetkel. Tuleb olla motiveeritud ja keskendunud, et anda endast parim.

Robin Roosma

Mõttelõnga hoides,
tead mil sprintida ja kus piir, et peatuda.
Kõik on ju hästi.
Kõik me eksime,
eksime et õppida.

Desiree

HOROSKOOP

Jäär 21. märts–20. aprill

Jäär on uuel aastal tegudeks valmis. Ta on puhanud, värske ja lausa pakatab energiast. Riigieksamiteks valmistuvate ja aastatööga tegelevate Jäärade jaoks on see ainult kasulik. Tähed soosivad usinatele õppuritele pakkumisi erinevate olümpiaadide näol. Kuna Jäär ei kõhkle sellel õppeaastal ühegi väljakutse ees, siis on tema igati valmis kooli esindama.

Sõnn 21. aprill–20. mai

Klassikaaslased näevad oma Sõnnist klassiõde/ klassivenda uue perioodi esimestel nädalatel väsinuna. Võiks isegi öelda, et kangekaelsed Sõnnid on varajase ärkamise tõttu tujust ära, sest harjusid kahenädalasel vaheajal kaua magama. Kuigi nende unerežiimi kordasaamine võtab aega ja suurema osa ainetundidest nad lihtsalt tukastaksid, saavad nad kõik kontrolltööd ja esitlused headele tulemustele tehtud.

Kaksikud 21. mai–21. juuni

Kuna eelmise õppeaasta lõpuks olid Kaksikud väsinud ja kurnatud, siis sellel aastal on nad otsustanud puhata. Aktiivsete Kaksikutega jaoks ei tähenda puhkamine aga matemaatika tunnis ja füüsika praktikumide ajal looderdamist, vaid üleliigsete kohustuste vältimist.

Vähk 22. juuni–22. juuli

Hommikul naeruiselt kooli tulev Vähist klassikaaslane nakatab oma sära ja rõõmsameelsusega, kuid enne esimest tundi tusase näoga klassiruumi astuva Vähi käest ei tohi isegi pastakat küsida. Sellel aastal on Vähid tavapärastest veelgi emotsionaalsemad. Vee element mõjutab nende tujusid ja võib juhtuda, et mõni Vähk otsustab hetkeemotsiooni ajel Püünest osa võtta või mõnele muule ainevõistlusele minna. Kuna metallroti aasta viitab sihikindlusele, siis ei jää mitte ükski alustatud ettevõtmine poolikuks.

Lõvi 23. juuli–22. august

Lõvidel jagub uueks aastaks plaane küllaga. Nad võtavad osa erinevatest spordivõistlustest, olümpiaadidest,

tegelevad projektidega ja jõuavad samal ajal oma hindeid lausa suurepärasena hoida. Olenemata sellest, et Lõvid naudivad loomuse kohaselt kaasatust ja aktiivset tegutsemist, on tähtede seis niisugune, et 2020. aastal peaksid nad leidma aega ka iseendale. Nimelt töötab kevadine aeg tulla üsna intensiivne ja riigieksamite eduka sooritamise ning aastatöö õnnestunud kaitsmise tagavad piisavad unetunnid ja hea enesetunne.

Neitsi 23. august–22. september

Uuel õppeaastal on Neitsitele mitmeid erinevaid pakkumisi varuks. Iseasi on aga see, kui altid nad on neid vastu võtma, sest Neitsid on oma otsustes kahtlevamad kui tavaliselt. Tegelikult on aga nii, et nad saavad kõikide koolitöödega ideaalselt hakkama ja tähed soosivad neile terve aasta vältel just enesuse tõusu.

Kaalud 23. september–23. oktoober

Kaalud ei pea uue õppeaasta ees hirmu tundma. Nende himmeteseis püsib stabiilsena kooli lõpuni ja kuna Kaaludele on kombeks elu pigem rahulikult võtta, siis ei tule neid ka väsimus ja erinevad haigused kimbutama. Olenemata väljapuhanud olekust, on neil endiselt raskusi kindlate otsuste vastuvõtmisega. Paraku on aga nii, et eesti keele riigieksamil ei saa kuut tundi kulutada kirjandi teema valimisele.

Skorpion 24. oktoober–22. november

Skorpionid jätkavad uut kooliaastat sama edukalt, kui nad eelmise lõpetasid. Tähed lihtsalt soosivad ka metallroti aastal veemärkidele õnne. Skorpionid võtavad vastu uusi pakkumisi, käivad olümpiaadidel ja tegelevad erinevate projektidega. Oma ettevõtmistesse tahavad nad ka teisi kaasata, kuid võivad sealjuures küllaltki domineerivaks muutuda. See võib aga Skorpioni ja tema klassikaaslaste vahel konflikte tekitada ning niimoodi ei ole võimalik koostööd teha.

Ambur 23. november–21. detsember

Amburite uut aastat iseloomustab märksõna "töö". Ees on ootamas mitmeid põnevaid pakkumisi nii aineõpetajatelt kui ka suvisel tööotsingul. Kuna Amburitel on kombeks tegeleda rohkem kui ühe ettevõtmisega korraga, siis on oht, et kevade keskpaigaks on nad tavapä-

rasemast rohkem haiged ja kurnatud. Aastatööga tegelevatel ja abiturientidest Amburitel ei tasu sellega aga riskida.

Kaljukiits 22. detsember–20. jaanuar

Võrreldes lõppenud aastaga, on Kaljukitsed kahenädalase vaheaja jooksul oma pea n-ö selgeks mõelnud ja uueks õppeaastaks sihid paika pannud. Näiteks on abiturientidest Kaljukitsed ilmselt otsustanud, mida nad pärast lõpetamist edasi teevad. Kuigi kõik tundub justkui klaar, on nende elus palju pingelisust, mis võib tekitada lahkkelisid klassikaaslastega. Kaljukitsed võivad olla küll väga nõudlikud, aga konflikte nad ei talu ja lahendavad need teise poolega kiiremas korras ja endale omaselt võimalikult diskreetselt.

Veevalaja 21. jaanuar–18. veebruar

Kuigi Veevalajatele meeldib tööd rügada mitme erineva koha peal, siis tundub, et 2020. aastal on neil sellega raskusi. Hommikuti on raske ärgata, õpetajad märkavad üha tihedamaid hiline mis, tunnis õpitu on järgmiseks korraks ununenud ja ületildse on raske õppetööle keskenduda. Asi ei ole motivatsiooni leidmises, vaid selles, et Veevalajad on lihtsalt väsinud. Seetõttu peaksid nad uue aasta alguses aja maha võtma ja tegelema ühe asjaga korraga.

Kalad 19. veebruar–20. märts

Skorpionitega sarnaselt ootab ka Kalasid ees õnne täis aasta. Nende hinded on suurepärased, nad käivad olümpiaadidel ja on ka võimalik, et mõnel 12. klassis käival Kalade tähtkuju esindajal on võimalik endale lõpetamisel napsata kas kuld- või hõbemedal. Koolis õnnestumine ei ole aga Kalade jaoks ainukene rõõmustamiskoht. Tähed näitavad seda, et fortuuna naeratab neile lisaks nii isiklikus kui ka rahalises plaanis.

Igatsus

Mis Kaskedel küll viga

Et pilgu pöörad

Seedrite ja

Palמידe poole

Mis päikesel küll viga

Vahel külmem, vahel

soojem

Kõigi jaoks ta ju

siis ühtemoodi paista

voiks

Mis sel maal küll viga

Et hing on jääs

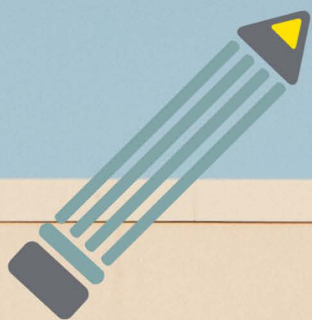
Ja süda siia

Ei kutsu ega taha

Mithra

Kui sul on eestikeelset omaloomingut,

Oled oodatud osalema
omaloomingu pärastlõunal!

Neljapäeval, 12.

märtsil 3. ja 4.

tunni ajal kooli

raamatukogus

Iga osaleja (jah, ka õpetaja)
kannab ette omaloomingut

